VII. évfolyam, 17. szám 1951. április 26

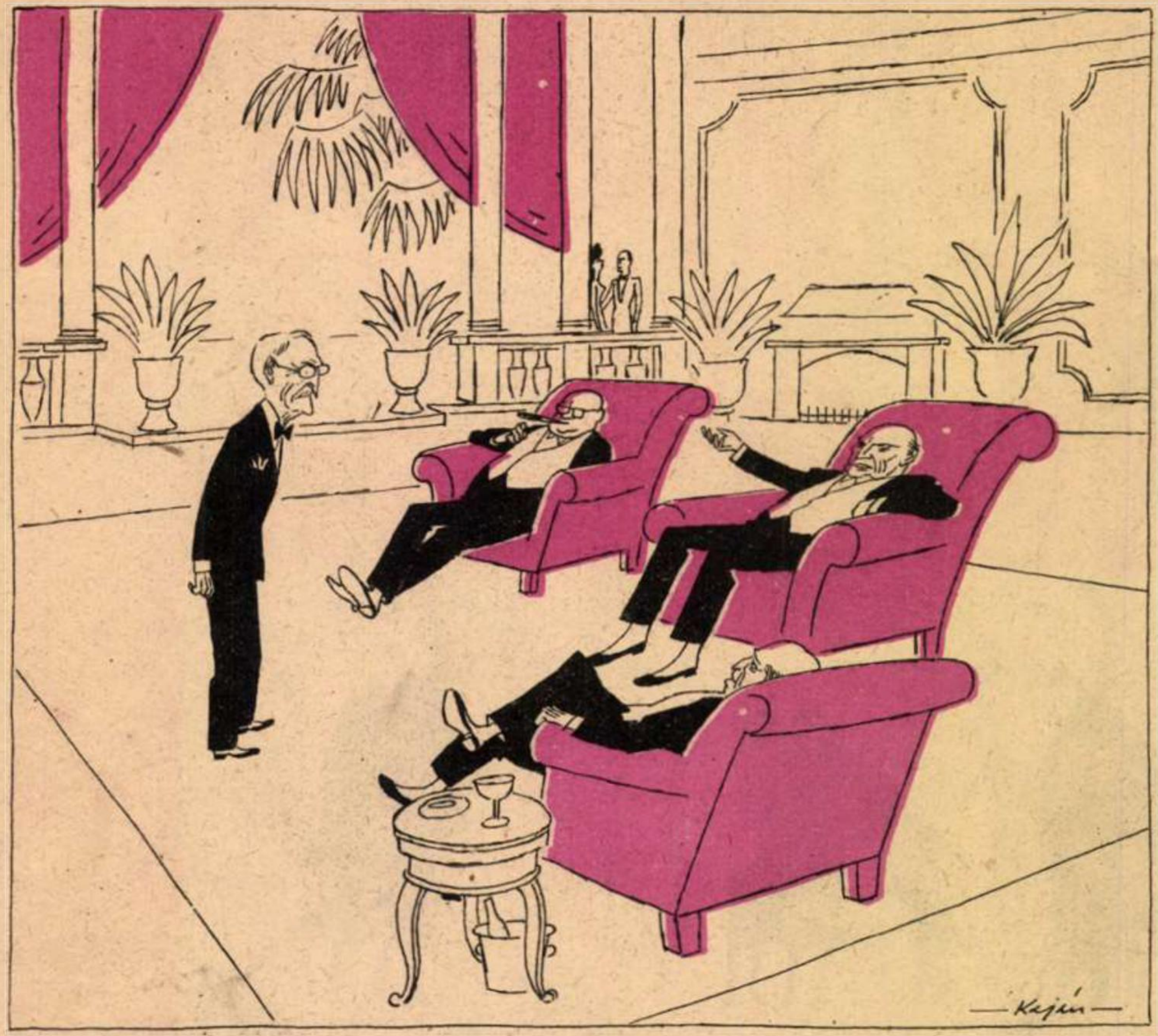
Ludas Matyi

MacArthur: Hová viszel, Harry?
Truman: A Remington-irógépgyárba, vezérigazgatónak...

70 fillér

Egy wall-streeti estély

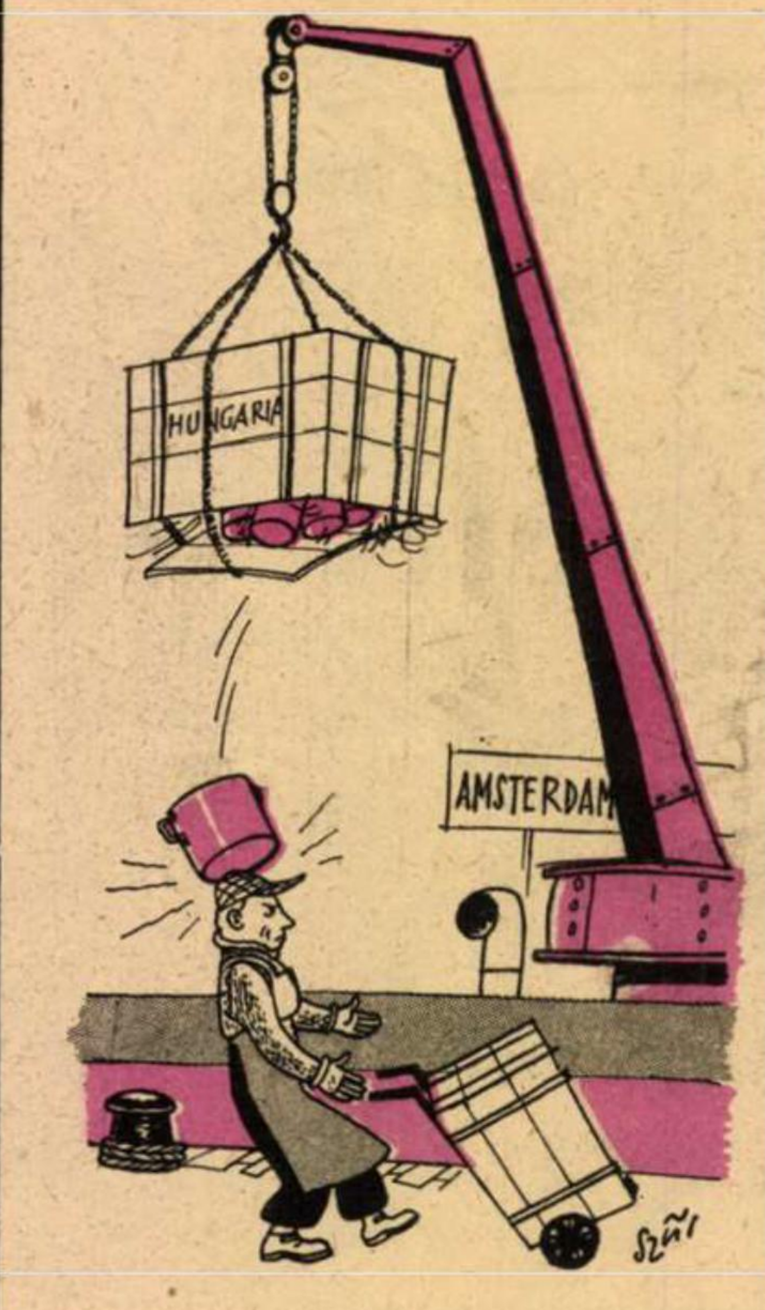
— Hallja Truman, az asztalnál beszéljen a szabadságról, az emberi jogokról, meg a békéről, Morgan kolléga röhögni akar...

Schuman díszegyenruhája

azon alkalommal, hogy ő a francia nemzet elsőszámú sírásója.

Exportcsomagolók, figyelem!

— Na, ennek aztán igazán nem szabad lennie!

A gyerek, a foga meg a gyomra

Nálunk úgy van, hogy a feleségem a fülembe súgja: „Nehogy megint pénzt adjál a gyereknek!" Mire természetesen nem adok. Rögtön utána jön a gyerek és a fülembe súgja: „Apu, adjál egy pár fillért!" Mire természetesen adok. Mire este a vacsoránál a feleségem azt mondja: . „Ez a gyerek megint nem eszi a spenótot." „Dehogy nem eszi" — felelem tárgyilagosan, mert valóban eszi. „Ehhez te nem értesz" — int le a feleségem — „nem eszi, csak piszmog vele". Mire én elhiszem, hogy tényleg nem értek ehhez és remélem, hogy ezzel el van intézve a dolog, azonban a dolog ezzel nincs elintézve, mert a feleségem félrevon: „Te megint pénzt adtál a gyereknek!" Én? — sütöm le a szememet. „Tc, hát!" — förmed rám. — „A gyerek meg agyoncukrozza magát és nem eszi meg a spenótot! Milyen apa vagy te?" Másnap salátafőzelék van vacsorára, a gyerek jóízűen eszik, de egyszercsak elkezd közben dudolni, salátával tele szájjal, hogy „Úttörők vagyunk mi, vidám gyerekek..." „Aha" — csap le a feleségem — „dúdol, ahelyett hogy enne! Mennyit adtál neki?" „Egy forintot — hajtom le a fejemet. Húsz fillért mindenesetre letagadtam. „Tönkreteszed a gyerek gyomrát" — kiáltja keserűen a feleségem. — „Nézd, már a szeme is ki van dülledve a sok savanyúcukortól. A szomszédasszony mondta, hogy a túlzásbavitt édességevéstől kidülled a gyerek szeme! Látod?" Nem látom, de ezen már nem fogunk összeveszni, ha eddig nem vesztünk össze. „Látom" — sóhajtom. „Mutasd a fogadat, Margitka!" — szól a gyerekre. A gyerek ijedten kinyitja a száját. „Itt van!" — mondja diadalmas örömmel a feleségem. — „Szúvasodik már a foga! Mennyit adtál neki ebben a hónapban, valld be!" „Hát..." — hebegem — „hol ötven fillért... Hol hatvanat... Hol nyolcvanat... Hol többet..." A feleségem feljajdul: „Az egy hónapban körülbelül egy kiló savanyúcukor! Egy kiló savanyúcukor egy ilyen kis gyereknek! Mutasd a nyelvedet kislányom!" Margit kinyujtja a nyelvét, ezt mindig szivesen csinálja. „Lepedékes a nyelvecskéje!" Először nem látok semmit, de amikor harmadszor mondja, hogy lepedékes, akkor már én is látok rajta néhány lepedéket, noha nem is sejtem, hogy mi az. „Lehelj rám, Margitka!" — kiált a gyerekre. Margitka lehel, mint a Lehel kürtje. „Olyan szaga van, mint egy egész narancserdőnek!" — jajdul fel a feleségem. „Ez a gyerek megevett legalább egy félkiló narancssavanyút! Tönkre tetted a gyermekemet!" „Talán gyógyitható!" — próbálkozom bátortalanul, de a feleségem megfogja a gyerek homlokát és feljajdul: „Legalább harmincnyolc fok! Azonnal hívjál orvost! Agyonetetted a gyermekemet savanyúcukorral!" A savanyúcukor szóra Margitka is felfigyel, mint a vén csataló a trombitaszóra: „Hol a savanyúcukor?" — kérdi álmosan. „A gyomrodban, lelkecském, a gyomrocskádban! Agyonetetett vele az a gazember apád! Jaj, nézd, már kiütések is mutatkoznak a gyereken!" „Az szeplő" — mondom bizonytalanul. „Mennyi savanyúcukrot ettél máma?" — förmed a feleségem a gyerekre. — „Az én eszem, az én nagy eszem! Én mindjárt megmondtam, hogy ez a gyerek tönkreette magát savanyúcukorral!" „De anyukám", néz fel a gyerek, „én már egy hónapja nem vettem egy szem savanyúcukrot se!" De a feleségemmel nem lehet bírni, most már benne van: „Akkor valami más nyalakodnivalót vettél a pénzen, attól vagy te beteg, látom, mondd meg őszintén, milyen nyalánkságot vettél azon a rengeteg pénzen?" A gyerek lesüti a szemét: „Nem hiszem, hogy beteg lennék, anyukám!" „Nem hiszi? Ő nem hiszi!" — mérgelődik a feleségem. „Na mondd meg miféle nyalánkságot vettél azért a sok pénzért!" „Megmondom, anyukám, csak ne kiabálj" — rémüldözik a gyerek — „takarékbélyeget, mert jön a te születésnapod..."

Gergely Miklós

Franco utat mutat

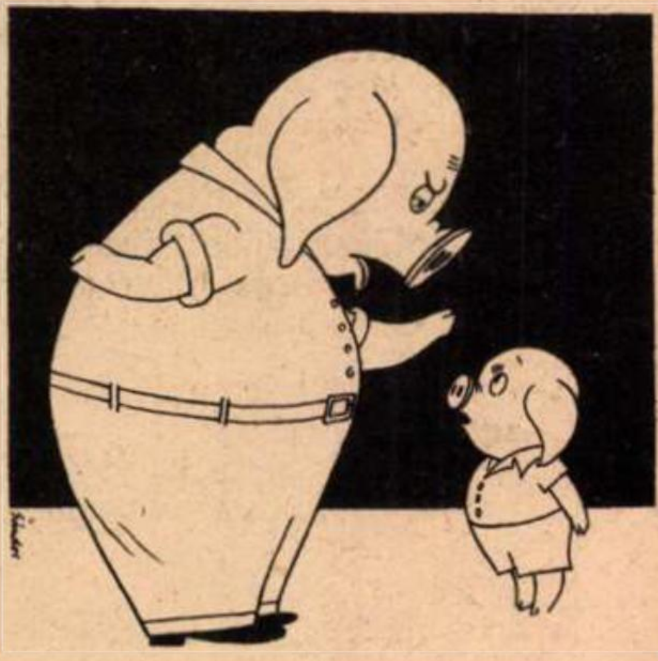

Tito: Remek tipp! Szóval így lehet védekezni az ellen, hogy mindenféléket írkáljanak a falakra!

Egy állatvédő szobra

Disznó bácsi meg a kisfia

— Micsoda? Te nem tudod, mi az a négyzet? Hát akkor hogy akarod megérteni, hogyan termelnek számunkra több kukoricát a négyzetes kukoricavetéssel!

Két tanuló

— Na, megjöttek a tanulók! A kislányom az iskolából, az uram Pestről az Állami Gazdaságok tanácskozásáról...

HOLLYWOOD

FILMRENDEZŐ: Csak nyugodtan üssön egy nagyot! Nem ő a sztárunk, hanem csak helyettesíti!

A RÉM

IRTA: TABI LÁSZLÓ

(Történik egy hollywoodi filmgyár irodájában.)

Igazgató: Nos, mr. Gubbins, mához két hétre el kell kezdenünk legújabb filmünk felvételeit, és maga nem tudja, kivel játszassa a főszerepet. Rendben van ez így, mr. Gubbins?
Gubbins: Nincs rendben. De mit tegyek? Valamennyi rémünk szerződésben van. Denny Morton a Metrónál most játssza a „Vámpírok orgiája" főszerepét. Donald Ferguson a „Gyilkos lehelet"-hez van lekötve. Ami rémünk van, az meg már a kutyának sem kell. Vagy próbálkozzunk meg az Emberfarkassal?
Igazgató: Ugyan kérem! Mesekönyvbe való!
Gubbins: A Hétujjú Jack-re is gondoltam. Nagy siker volt, talán folytatni lehetne...
Igazgató: Ide figyeljen mr. Gubbins... Felmelegítve a töltöttkáposzta jó, de a szörnyeteg nem. Valami új figura kellene, vagy fújjuk le inkább az egészet.
Gubbins: De kérem! Csak nem akarja cserbenhagyni az idegbajosok hatalmas táborát?
Igazgató: Akkor viszont már csak a csoda segíthet rajtunk. (Kopognak) Come in!
Arthur: (be) Hello!
Igazgató: Hello MacArthur! Isten hozta!
Arthur: Tévedés. Truman küldött.
Gubbins: Ide hozzánk?
Arthur: Jesz.
Igazgató: De hiszen akkor meg vagyunk mentve!
Gubbins: Eljátszaná egy nagyszerű film főszerepét tábornok úr?
Arthur: Itt nyugaton igen. Mert Távolkeleten már nem játszom szerepet.
Gubbins: Itt, itt.
Arthur: Lehet róla beszélni.
Igazgató: Érdekli a mese, tábornok úr?
Arthur: Dohány nélkül nincs mese. Mi a gázsi?
Igazgató: Száz dollár.
Arthur: Naponként?
Igazgató: Dehogyis. Hullánként. Harminc-negyvenezer dollárt könnyen megkereshet. Nos?
Arthur: Nem valami sok. Koreában sokkal többet kerestem.
Gubbins: De ez biztosabb állás, tábornok úr.
Igazgató: Trumannak több a pénze, többet fizethet. De azért negyvenezer dollár is pénz... Azonkívül itt egy film, ott egy film — összejön az a kis pénz! Meg aztán nézze csak... Amikor Hitler lebukott, meggyújtotta önmagát. Maga pedig szépen idekerül Hollywoodba! Nagy különbség!
Arthur: Az majd kiderül a végén! Mi a film címe?
Gubbins „Milliók lidérce" Jó mi?
Igazgató: A címszerepet az ön testére szabták!
Arthur: Azt majd én mondom meg. Halljuk a történetet.
Gubbins: A történetet most írják. Egyelőre csak a címe van meg. Egy azonban bizonyos: Öröme lesz benne, tábornok úr.
Igazgató: Egy öregemberről szól a történet, aki megöli a fiatalokat, mert az a rögeszméje, hogy őmaga minden gyilkossággal egy nappal fiatalabb lesz.
Arthur: Nagyon érdekes gondolat. Jelzem már nekem is járt a fejemben hasonló elképzelés. Szóval ölni, ölni, ölni. Ez kedvemre van. Revolverrel?
Igazgató: Főleg.
Arthur: Mert a gáz is nagyon jó.
Igazgató: Meg fogjuk gondolni.
Arthur: Az illető például repülőgépről iskolákat bombáz... Ehhez mit szólna?
Igazgató: Nagyon jó! Egyszerre többszáz halott!
Arthur: Megszámítom átalányban, harminc dollárjával. Nem minden a pénz. Szeretnék művészit alkotni.
Gubbins: Módja lesz rá, tábornok úr. Nos, megcsinálhatjuk a szerződést?
Arthur: Várjunk csak... Kik játszák az áldozatok szerepét?
Igazgató: Statiszták.
Arthur: Helyes. A szerződést aláírom. De ne feledkezzenek meg belevenni egy pontot, amelyhez ragaszkodom. Tudja, én ezzel egyszer már megjártam.
Igazgató: És pedig?
Arthur: (nyomatékkal) A statiszták nem lőhetnek vissza!

(Függöny)

A BÉKETÁBOR SÚLYA

Egyszerű

— Szeretnél evvel a munkával még nagyobb önköltségcsökkentést elérni?
— Hát akkor 100-as égő helyett csavarj be a lámpába egy 60-as égőt.

Idill egy belgrádi lakásban

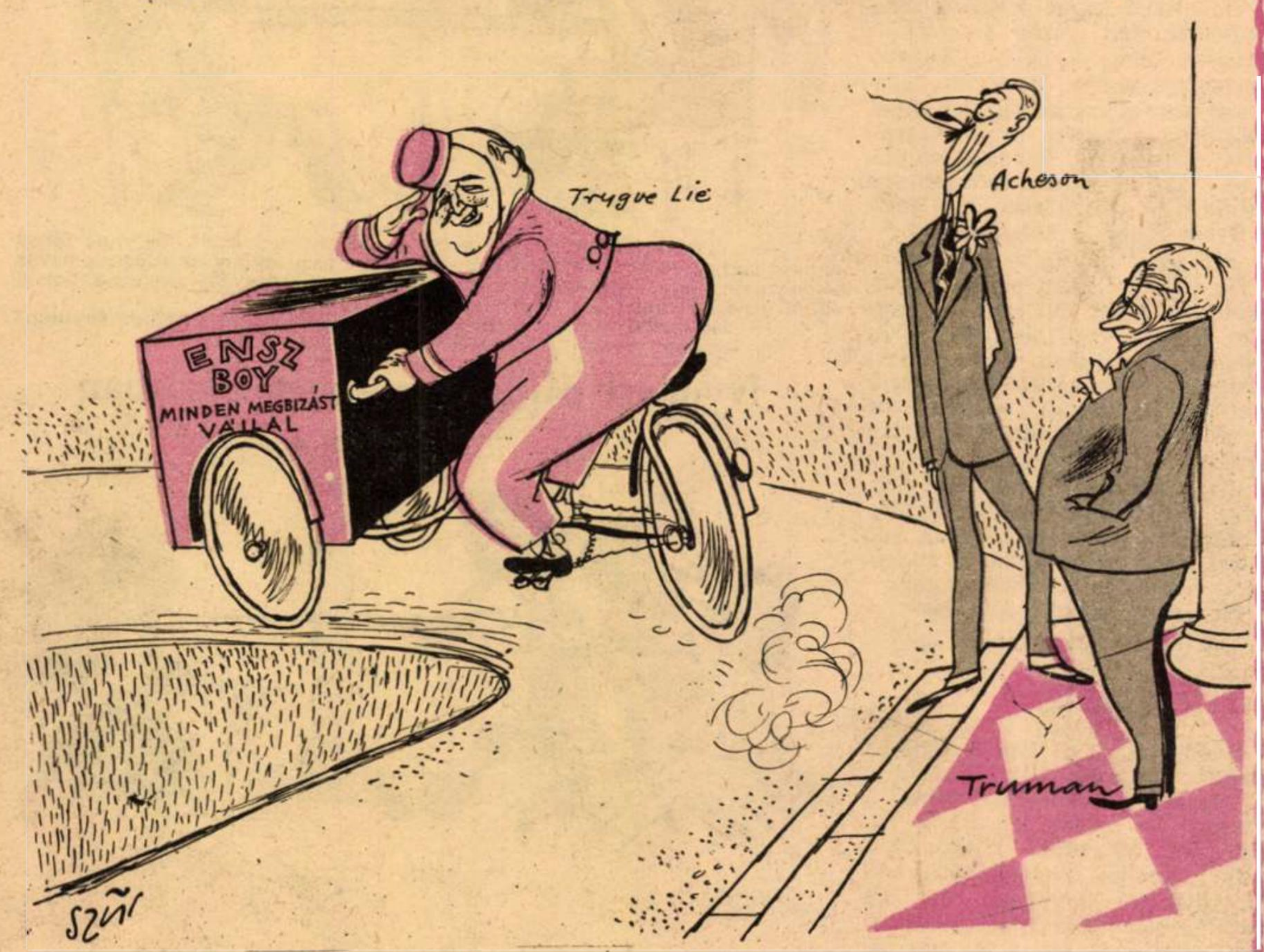
— Maga detektív?
— Igen. Ide menekültem, mert figyelnek...

Egy ÜB titkár

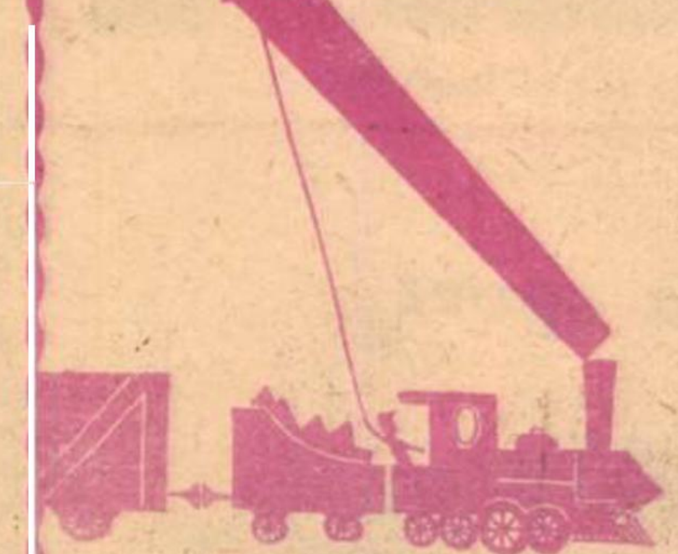
— aki valóban támogatásra szorul.

Trygve Lie sorra látogatja az atlanti tömb országait

— Jól jártunk ezzel a fiúval, egyformán használható mint ENSZ főtitkár, és mint kifutó fiú!

Nincs többé füst és korom!

A MAV újítási osztályára sok értékes újítási javaslat érkezik. Néha azonban fantasztikus ötletekkel állítanak be a hivatalba. Nemrégiben például egy „újító" ellentmondást nem tűrő hangon jelentette ki:

— Nincs már füst és korom!

— Remek! És miért nincs?

— Mert meghosszabbítjuk a kéményt. Ha a mozdonyokra tíz méter magas kéményt építünk, nem hull füst és korom az utasok szemébe. Ne szóljanak közbe, én gondoltam a hidakra és az alagutakra is. A tízméteres kéményre láncot szerelünk és a hidak, alagutak előtt ugyanúgy lehúzzuk a kéményt, mint ahogy a dunai hajóknál csinálják.

— Vasútnál sok a híd és az alagút, nem lehet huzigálással tölteni az időt.

— Maguk elfelejtik, hogy én zseni vagyok! Erre is gondoltam! Egyáltalán nem kell kémény, a füstöt csövön át a mozdony, majd a kocsik alá kell vezetni, az autók kipuffogójának mintájára.

— Ilyen hosszú csövet nem lehet használni, mert néha le kell kapcsolni a kocsikat.

— Akkor maradjunk a tízméteres kéménynél. Ne húzzuk le lánccal, hanem több részből készítsük a kéményt és toljuk egymásba, mint a messzelátót.

— Lehetetlen megoldani.

— Akkor a kémény ne magasba nyúljon, hanem a mozdony két oldalára szereljünk tíz-tízméteres kéményt. Ezzel elkerülhetjük az alagutak és hidak veszélyét.

— Na és a távírópóznák, a fák?

— A távírópóznákat 11 méterre kell a síntől felállítani, a fákat pedig egyszerűen ki kell irtani.

A hivatalvezető taktikát változtatott:

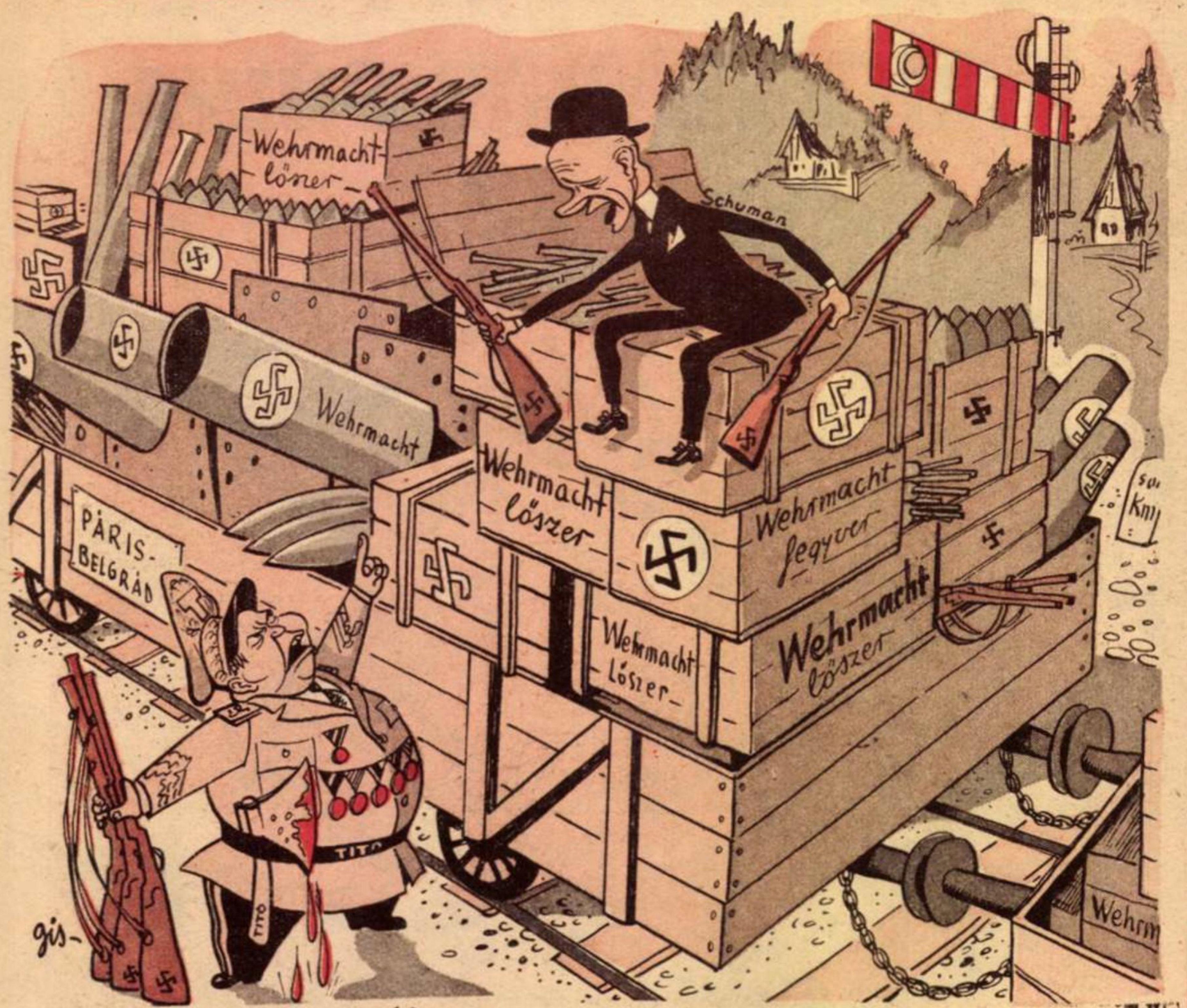
— Ez a javaslat remek! — hagyta rá az „újítóra" —, de ezzel előbb ez Erdőközpontba kell mennie. Ha a vasútvonalak mentén már az összes fákat kiirtották, akkor jöjjön vissza.

És az „újító" boldogan, sugárzó arccal sietett az Erdőhivatalba, ahol megmagyarázták néki, hogy a fákra szükség van, azokat nem szabad kiirtani, ellenben sokkal helyesebb lenne, ha az összes hidak és alagutak magasságát emelnék tíz méterrel, hogy a kémény elférjen alattuk.

Lapzártakor az „újító" ezen a megoldáson dolgozik.

(*sti*)

ÓCSKAVAS nagyban

Titó: Jók ezek a fegyverek?
Schuman: Persze, hogy jók, hiszen ezekkel a francia, meg a jugoszláv népet is lőtték!

Éberség némi túlzással

Pontosan indultam, de késett a villamos, sietett a bélyegzőóra, nem volt nyitva a trafik és egy megállóval tovább is mentem. Leugrom a villamosról, rohanok, az utolsó kétszáz métert rekord idő alatt teszem meg.

Pontosan bélyegzek és ugranék is tovább, mikor a portás megszólal:

— Az igazolványt tessék megmutatni!

— Ugyan, elvtársam, most sietek — lihegem —, ismer engem, mindennap erre járok, rohanok mert én vagyok a Szabad Nép előadó.

— Az engem nem érdekel — szól zordan — az igazolványt tessék felmutatni.

Izgatottan nyúlok a zsebembe keresem, de nem találom. Kabátzseb, nadrágzseb, farzseb, belső zseb, nincs sehol. — Közben leesik a töltőtollam, a cigarettám kiszoródik, igazolvány sehol.

— Majd holnap megmutatom — próbálom meggyőzni a portást — holnap esküszöm megmutatom, de most sietek.

— Azt nem lehet, mert holnap szabadnapos vagyok. Most tessék megmutatni.

Újra végigkutatom a zsebeimet, de az igazolvány nincs sehol. Az idő múlik és magamban szitkozódom, hogy mért nem vagyok népszerűbb. Ha a portás ismerne, felmehetnék igazolvány nélkül is.

Egyik zsebemből a másikba kapok, semmi. — Véletlenül eltépem a hetijegyemet, a kalapom leejtem, egy későnjövő rálép és fenn már régen folyik a Szabad Nép félóra. A portás zordan figyel, mint az éberség kőbemerevedett szobra és látni rajta, hogy ellenem drukkol.

Mégegyszer végig kutatom a zsebeimet. Itt sincs, itt sincs, farzsebem is üres, végre, na itt van. Diadalmasan húzom elő ballonom zsebéből, a fényképem is mosolyog az igazolványon, ő is örül, hogy megtaláltam.

— Tessék — mutatom fel büszkén. Az arcom kisímul és egyenletesebb a lélekzésem, mikor meglobogtatom.

A portás fel sem néz, belépőcédulát állít ki éppen, talán mérges is rám, hogy megtaláltam. Döngő léptekkel indulok el, mikor utánam szól.

— Muharos elvtárs kibomlott a cipőfűzője.

— Köszönöm — mondom és lehajlok, hogy megkössem, hirtelen felegyenesedek. A nevemen szólított, tehát ismer engem.

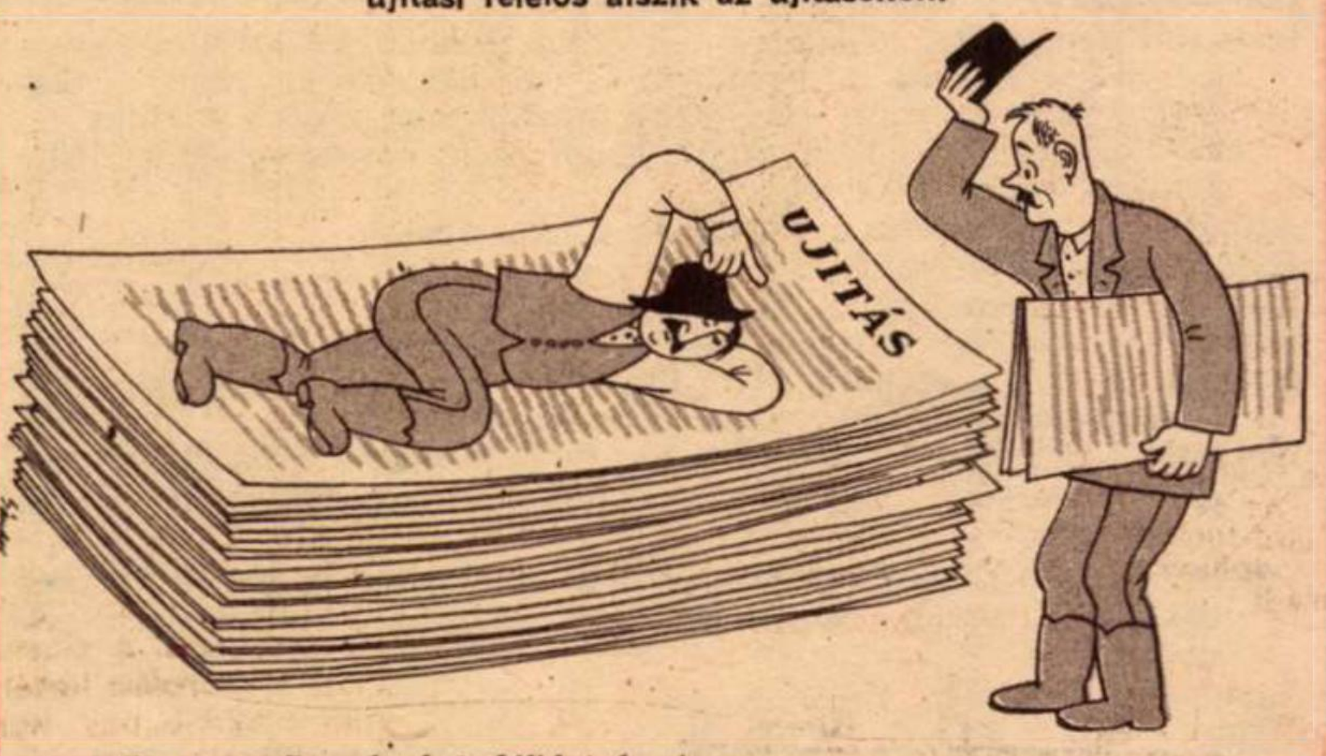
— Az elvtárs ismer engem? — kérdem. Mosolyogva válaszol.

— Persze, hogy ismerem, mult hét óta Muharos elvtárshoz vagyok beosztva szemináriumra...

MUSZKAS OTTÓ

Aminek nem szabad lennie

Némelyik megyei újítási megbízott és némely újítási felelős alszik az újításokon.

— Egy mezőgazdasági újítást hoztam.
— Tegye csak a fejem alá, úgyis olyan nehezen tudok elaludni.

Illusztrált nyilatkozat

Truman: A távolkeleti politikánkban semmi sem változott.

Papir és valóság

Egy girbe-görbe vascső fekszik meghúzódva a hátsó gyárudvar sarkában. Leszegett fejjel arra járkál Bak Lali. Észreveszi. Ráveti magát és diadallal cipeli előre a többi ócskavas mellé. A mázsára teszi, aztán felkiált:

— Harminckét kiló! Fiúk, ha így haladunk, megnyerjük a versenyt!

Bak Lali brigádja nagy vállalást tett a Kuznyecov-mozgalom keretében. Olyan buzgalommal gyüjtik az ócskavasat, mintha arany lenne. Ha Lali hallaná ezt, menten helyreigazítana. És igaza is lenne, mert értékesebb lesz az ócskavas, mint az arany! Összegyüjtik, beolvasztják és szerszámot, gépet gyártanak belőle. De Lali ezt nem hallja, hiszen nem pihen ő a harminckét kilós vas babérain, hanem brigádjával együtt felforgatja az egész gyárat. Jaj itt minden ócskavasnak!

Ohó, mi ez? Úgy látszik, nemcsak Bak Laliék sürgölődnek a gyárban. Lázár Bandi közeledik a vaskupac felé, felragadja a csövet, amit Lali ledobott, mérlegre teszi, aztán így kiált:

— Harminckét kiló! Fiúk, ha így haladunk, megnyerjük a versenyt!

Megfogják a hányatott vascsövet és az udvar másik végébe viszik, ahol hasonló kupac ócskaság éktelenkedik. Mert Lázár Bandiék is vállalást tettek és ők is a Kuznyecov-mozgalomban. De az ő vállalásuk nem a használhatatlan anyagok összegyüjtésére és beolvasztására vonatkozik. Bandiék felújítanak. Az elrontott szerszámokat megjavítják, amit lehet, mentenek.

Bandi felírja a noteszébe:

312 kg + 32 kg = 344 kg.

De Bak Lali sem pihen. Fáradhatatlanul kutat. Ott mászkál Bandiék kupaca közelében, lehajol és felemeli... felemeli a vascsövet! Átcipeli a maga térfelére, megméri. Harminckét kiló az, akárhányszor méred! Ledobja a többi közé, aztán így szól:

— Az előbb volt harminckét kiló, most megint ugyanannyi. Előzőleg gyüjtöttünk háromszázhetvenöt kiló vasat. Nemsokára elérjük az öt mázsát! Teljesítjük a vállalásunkat. —

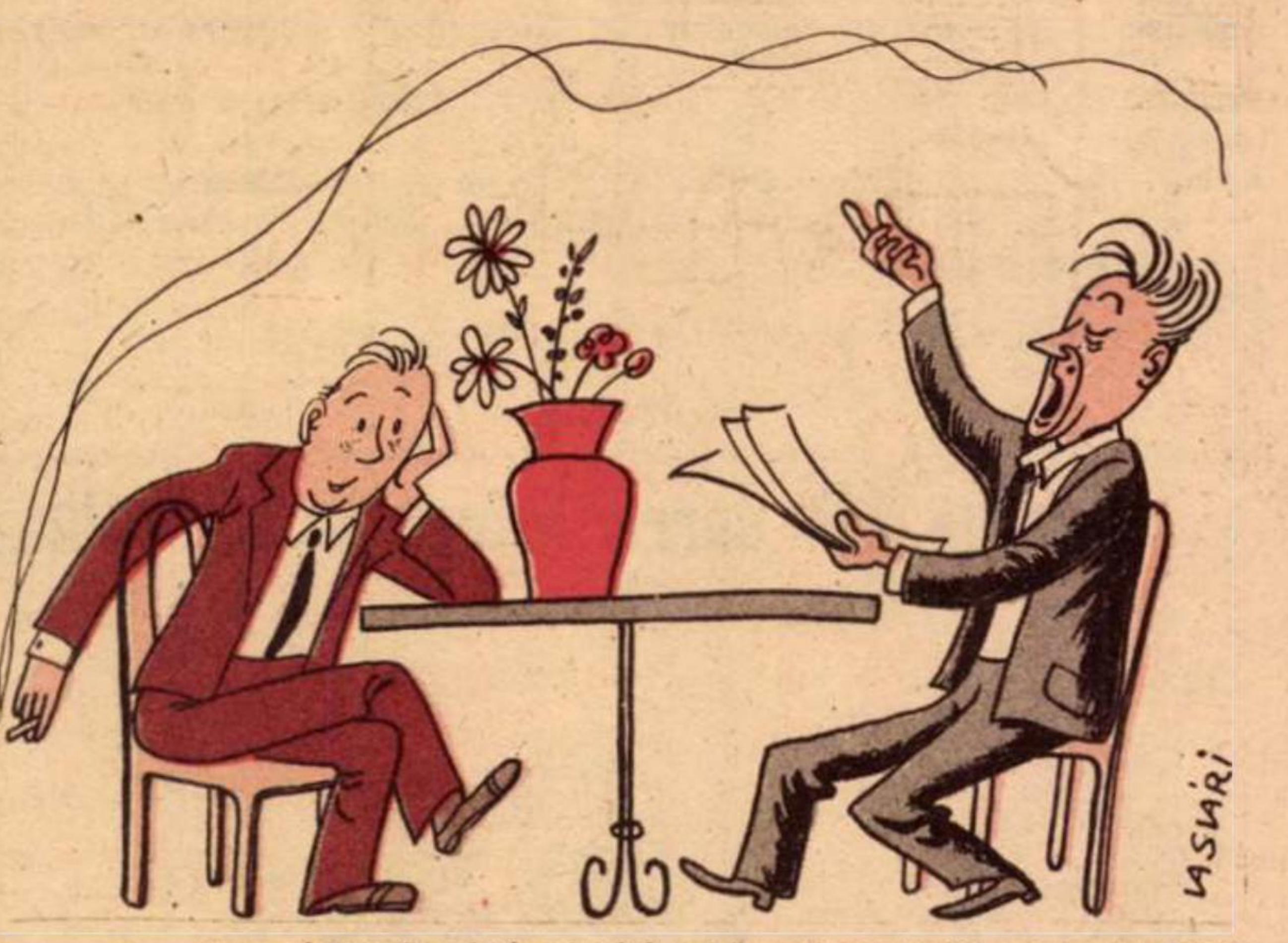
Előveszi a noteszét és felírja:

32 kg + 32 kg = 64 kg.
375 kg
64 kg
439 kg.

Bandi se rest és Lali is bírja az iramot. Sűrűn hordják az anyagot a kupacba, a noteszben nőnek a számok, de csodák csodája, a halom nem növekszik! Hogy miért nem? Eláruljuk. Bandi is, meg Lali is tudják jól, hogy már órák óta egymás elől dézsmálják az anyagot. Ezért nem nőnek a kupacok, csak a számoszlopok a két noteszben.

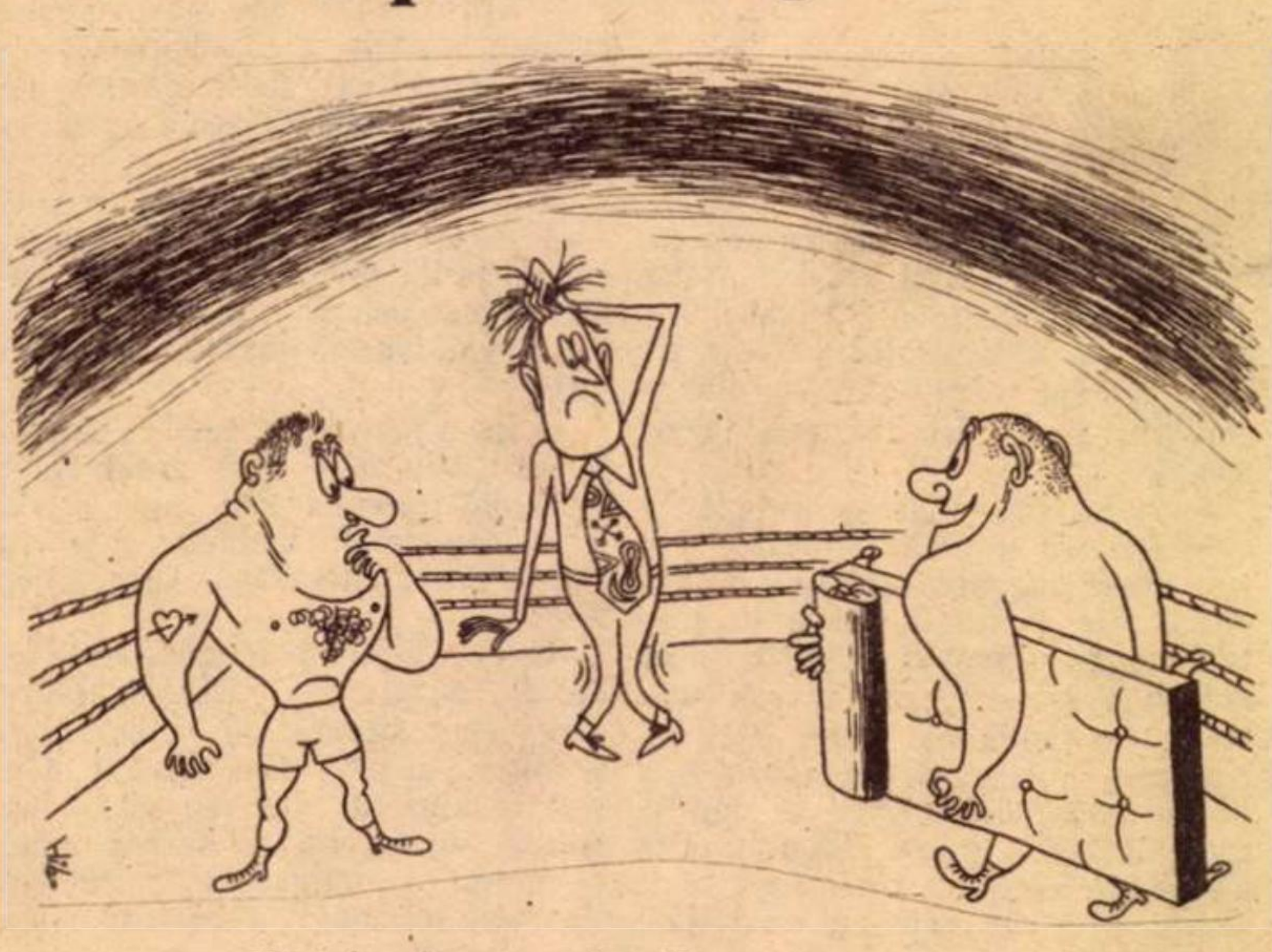
O. Gy.

Nem az életből leste el...

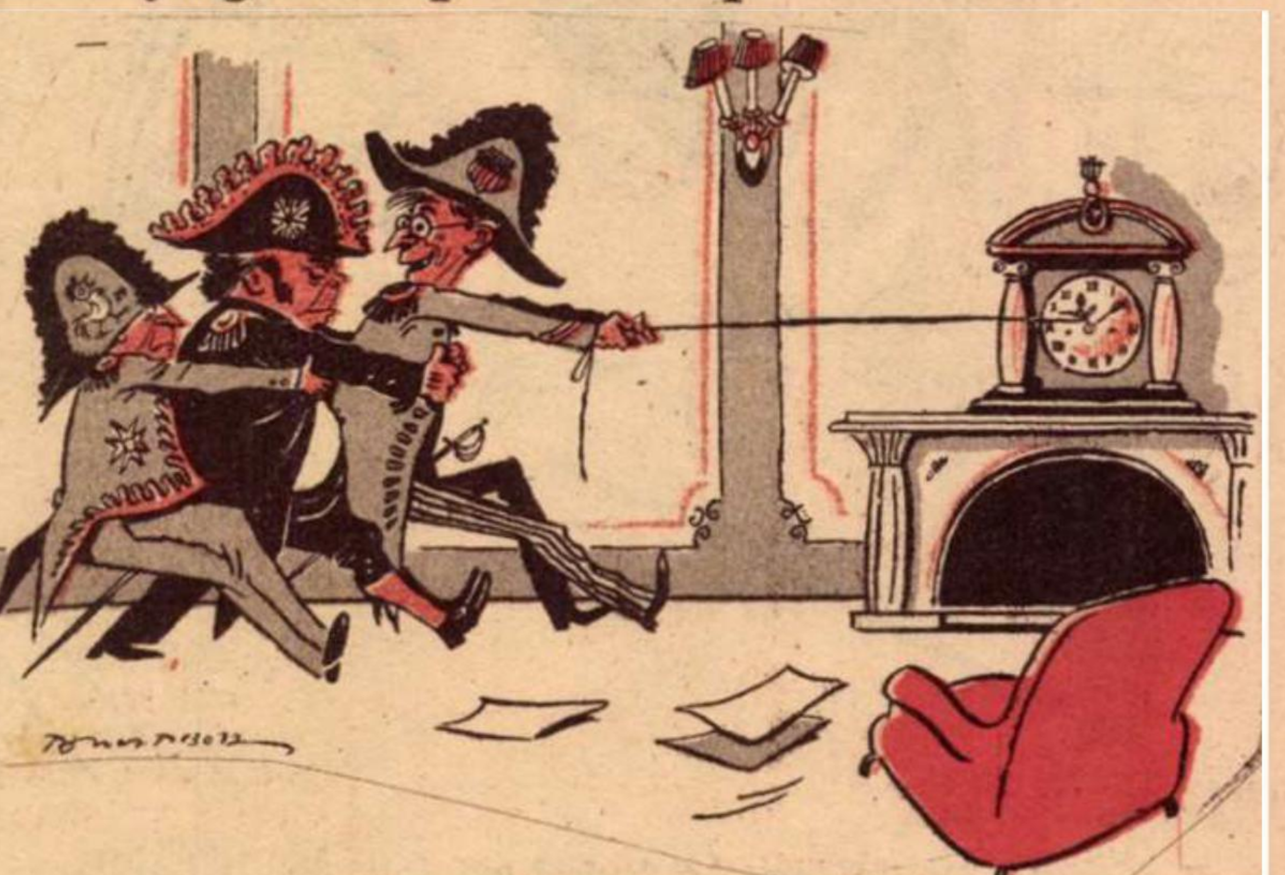
— ...és a sistergő, zúgó, lávaként hömpölygő acélt, melynek fénye oly rőt volt, mint frissenfestett leányhaj, vagy őszi alkony az Alpesek havas hegyormain, úgy fogadták a formák magukba, mint Romeo ölelő karjai Júliát a régi Firenze bús kövei között...
— Nagyszerű élmény lehetett! Nemrég voltál üzemi tanulmányúton?
— Dehogy, olvastam más íróktól!

Kapitalista sport

— Mért hozod azt az ágyat?
— Hát nem úgy egyeztünk meg, hogy a hatodik menetben lefekszem és te leszel a győztes?

Nyugati diplomata-sport Párisban

USA: Húzzuk az időt, uraim!

A HÉT krónikája

MacArthur a Remington irógépgyár vezérigazgatója lesz?

— Kérem, vezérigazgató úr, Denver városa kevés irógépet vásárol.
— Disznóság! Azonnal bombázzák össze.

Daily Mail: Jugoszláviában a legtöbb építkezés félbemarad

—Mi ez, Tito úr?
— Ez egy új lakóház.
— Dehiszen semmit sem látok!
— Az azért van, mert az első kapavágás után az építkezés félbemaradt.

Truman unokatestvére névváltoztatást kért, mert szégyelli a Truman-nevet

Truman: Nem baj, már amúgyis feltűnő volt, hogy van a családban egy tisztességes ember…

Deinhausenben az angolok 2500 német családot lakoltattak ki

— Kifelé innen, asszonyom! A lakása kell a brit csapatoknak!
— És én hol lakjam?
— Az a maga dolga, mi angolok nem avatkozunk bele idegen állam polgárainak belügyeibe.

Június 10.-re tűzték ki a francia választásokat

Queuille: Halló, Truman elnök úr? Ha megfelelő mennyiségű tankot méltóztatik adni, akkor június tizedikén a szabad Franciaországban megtartjuk a szabad választásokat…

Amerikai repülők megsértették Kina légiterét

— Hová indul ez az ötven repülőgép, kapitány?
— Véletlen berepülésre, ezredes úr?

Vannak még ilyen írók?

Az író: Csak tudnám, hogy miről írjak? . .

Pepi és a szakszervezeti tagdij

Pepit mindenki rendes embernek találja, aki nem ismeri, bár kétségkivül figyelemre méltó erényektől terhes őkelme. Rengeteg erénye között kiemelkedő helyet foglal el nála a takarékosság, s a pénzt, amit keres, jövedelmező befektetésekbe helyezi el.

E befektetések egyike az ötszázhuszonhatos számú italbolt, hol naponta öt fröccs értékű összeget guberál le a pénztárba, az érte kapott nyugtát folyadék alakjában ledönti a gyomrába, s képzeljük mit takarit meg azon, hogy hat helyett mindössze öttel is megelégszik. A cigarettaszivás területén is kitört belőle a spórolási kedély, a napi huszonöt Kossuthon felül a többit úgy kunyerálja össze, azonfelül azt is felajánlotta önmagának, hogy a sajátjából senkit sem kinál meg. Snapszlit is csak kicsibe játszik, oly pirinyó összeget herdál el rajta, hogy azt a pár fillért nem is lehet heti ötven forintnál többnek nevezni, s el lehet gondolni mi lenne, ha egész heti keresetét, a saját gatyáját is az átkozott hazárdon tékozolná el.

Természetes, hogy ilyen ember, akiben a jellem erkölcs és fennköltség sűritett mennyiségben van jelen, a kötelességeit is rendre teljesiti. A szakszervezethez való viszonya is meglehetősen jónak mondható, hiszen már több mint tizenkét hónapja öntudatlan szervezett dolgozó, s jelenleg is el van maradva három havi tagdijjal.

Ez a tagdíj, csak ezt tudnám feledni — kiált fel gyakran Pepi, bár különben a jó szándék szinte minden egyes tagját búzogtatja, csak a kezét nem, s az bizony ritka esetben nyúl a bukszába, ha tagdíjról van szó. Pedig érzi ő azt, hogy elszakíthatatlan kötelék fűzi a szakszervezethez, a napokban is érdeklődött, hogy a házassági segély mennyi pénzmagot tesz ki, s bár még nem tudta, mennyi az összeg, előre is nagyon keveselte. A napokban Csicsó bácsi havi tagdíj beszedő körútján ismét eljutott Pepihez, aki azokat a zsebeit, amiben nem volt pénz, sorra kiforgatta mondván — ugyan fater mit nyavalyog, még mozira sem maradt, hidegvizre sem maradt — s közölte, hogy három hete fogpiszkálóval táplálkozik.

Csicsó bácsi próbálkozott: de fiam az öntudat, a mozgalom, ezt kapsz, azt kapsz, — Pepi is meghatódott, búzgón bólogatott s kilátásba helyezte, hogy jövő hónapban fizetni fog. E határozott igéret után Pepi a büffében vett három dobostortát, s mély elmerüléssel vitatta meg egy szakival, hogy a házassági segélyen kívül jár-e még majd születési segély is a szakszervezettől, sőt ha ne adj isten, ibolyaszagolásra kényszerül, a fennmaradó rokonok pénzhez jutnak, s vehetnek rajta lavort, bagariacsizmát, vagy amit éppen akarnak.

Közben teltek a napok, hetek, hónapok, Pepi szűzies zsebét továbbra sem érte tagdíj-csorba. Mikor Csicsó bácsi egy hónap múlva újra jött, Pepi bőgve fuvolázta: Papuskám, atyuskám, képzelje nősülök, továbbá apám, ipam, napam, unokabátyám mind a nyakamon. Bizony ez egy sors. Ja, maga tagdijat akar? Nem jeleztem, hogy milyen rosszul állok?

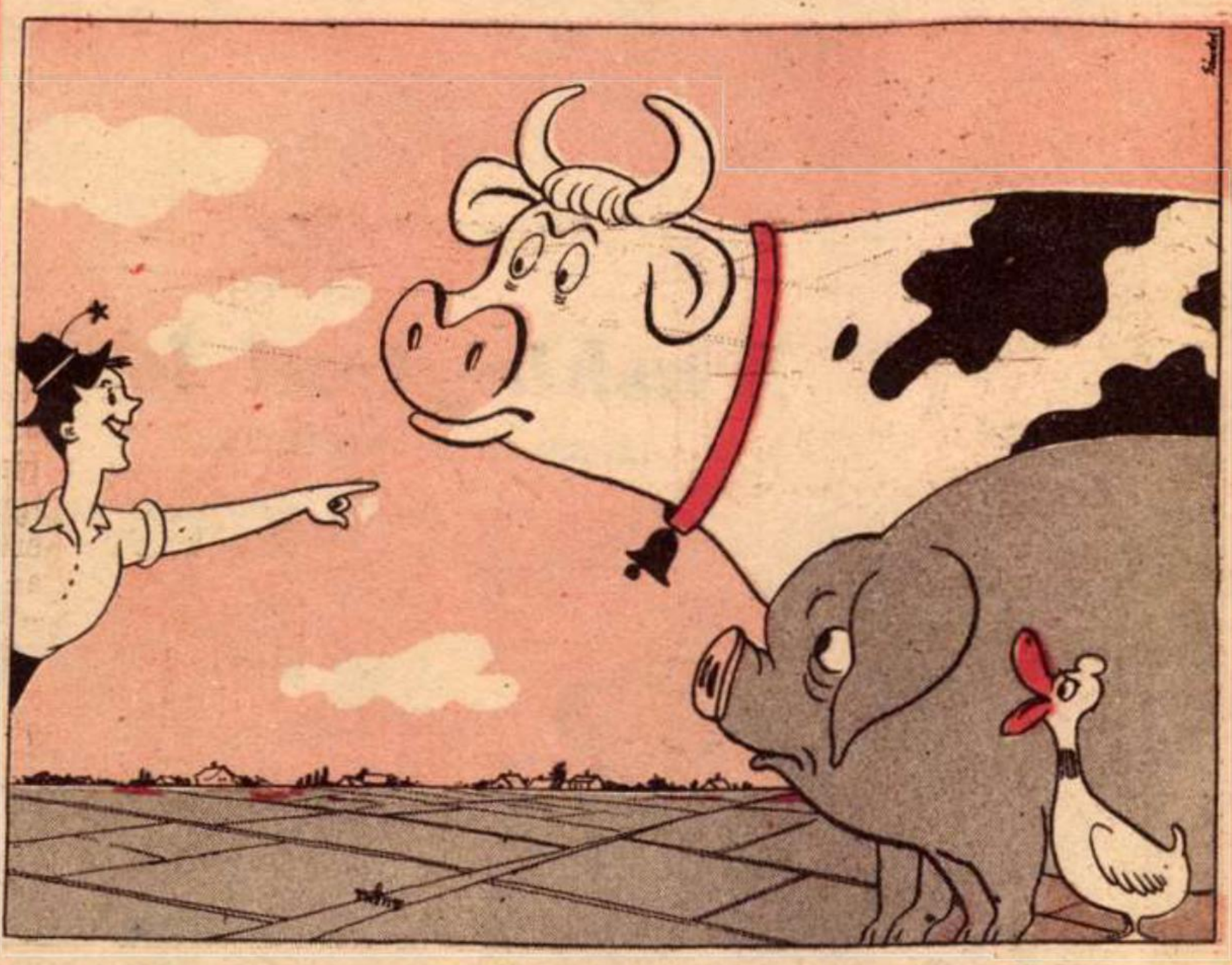
Evvel vége; Pepi zsebében ott maradt a lényeg, persze nem sokáig, mert még aznap Pista bácsinál bekevert néhány fröccsöt annak örömére, hogy ilyen olcsón megúszta Csicsó bácsit.

Aztán egyszer miután a segélyekről hallott magasztos dolgokat nem felejtette el Pepi, fölment a szakszervezetbe, s követelte jogait.

Ezt a disznóságot — mászott rájuk Pepi, mikor megtudta, hogy önhibáján kívül, szinte már nem szakszervezeti tag, s így a segélyt valamelyik kiskocsmában kell kérni — szóval csak a tagdijat fizessem, de amikor segély kéne, akkor kifizetnek azzal, hogy tiz hónapja nem fizettem, s ezért már nem vagyok szakszervezeti tag?

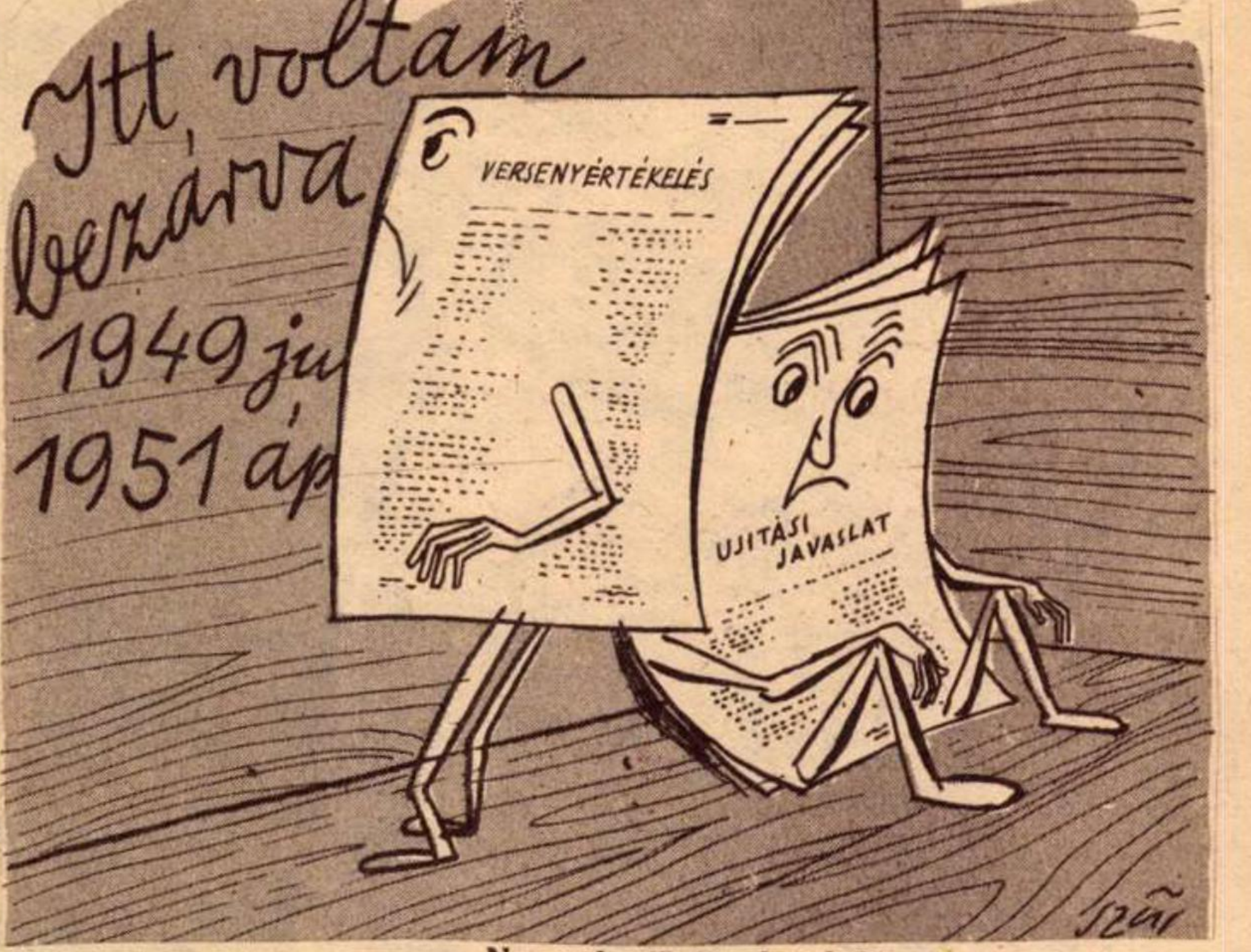
Nagy S. József

Rizstermelés

Ludas Matyi: Neked Riska, lesz bőven rizs a tejedbe, neked Röfi a hurkádba, és neked is Ruca az aprólékod mellé…

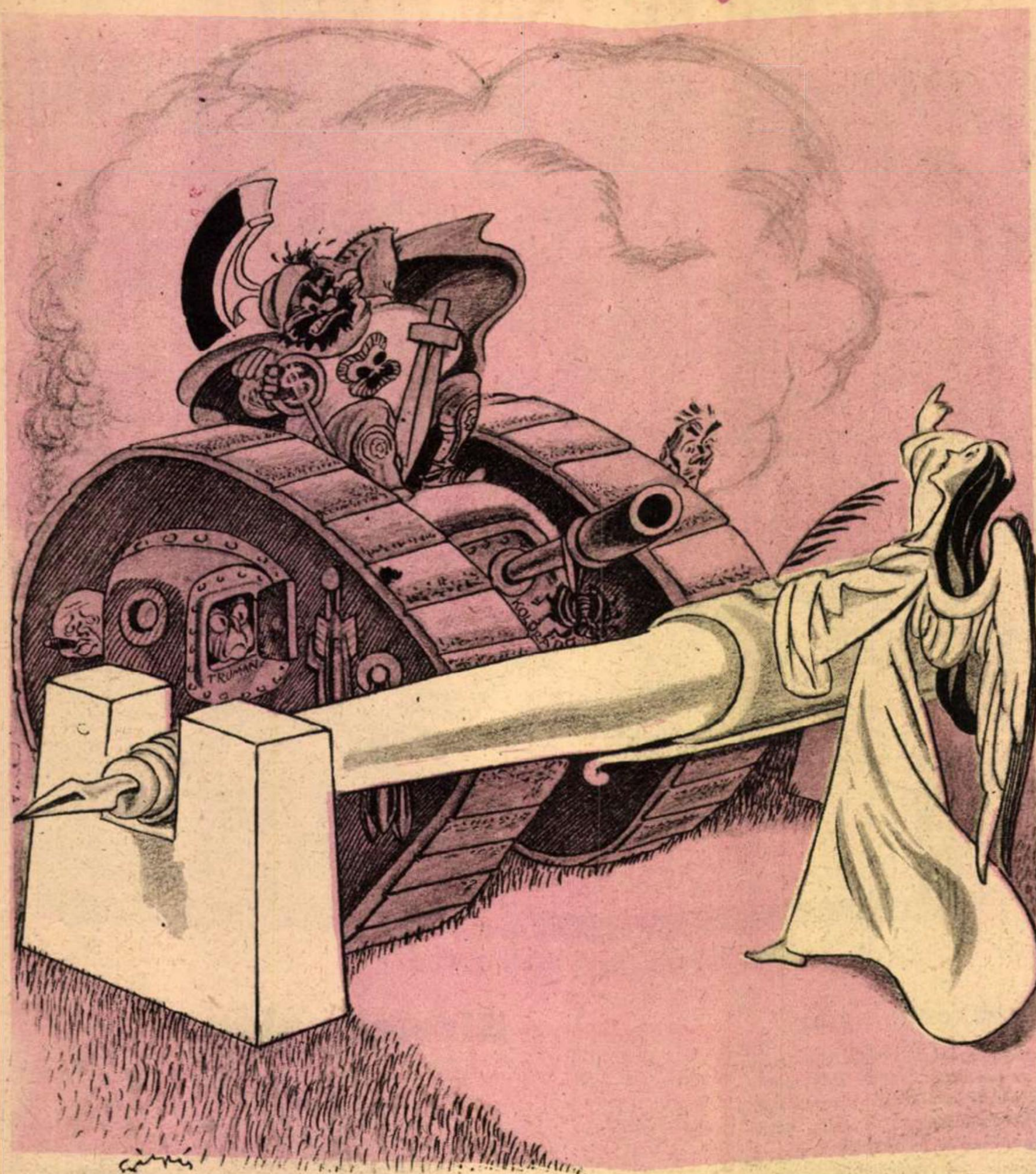
Ahol a fontos iratokat a fiókba zárják

— Na, szép jövő vár ránk!

A Sorompó

Washingtoni idill

(Arany János után szabadon)

...Ajtó előtt hasal egy kiszolgalt kutya,
Küszöbre a lábát, erre állát nyujtja.

Le a bürokráciával!

A bürokrácia nem törik,

az üveg azonban igen és ez éppen nem okvetlenül azt jelenti, hogy azt az átvevőnek darabokban is kell megkapnia. Mi már hallottunk olyan átvevő vállalatokról is, amelyek különös előszeretettel ragaszkodnak a méretszerinti üvegtáblák épségéhez. Ha pedig vannak olyan emberek, akiknek különös élvezet az üvegcsörömpölést hallgatni, álljanak össze, gyüjtsék az üvegcserepeket és csörgessék. Az ellen azonban tiltakozunk, hogy ép üvegtábláink összetörésével elégítsék ki egyesek üvegcsörgetési hajlamaikat.

Hasonló tiltakozásnak adott kifejezést Engelhardt József dolgozótársunk, a Nyugati p.-u. raktári dolgozója 1949. december 6-án beadott „üvegrekesz-szállító berendezés“ tárgyú újítási javaslatával. Ezzel a táblaüveg ládák barbár, kezdetleges szállítási módját akarta megszüntetni. A K. P. M. Vasúti főosztály 5/c ügyosztálya a Gy. 115/13/1950. 5/c. számú ügyiratban tárgyalta az ügyet és 1950. március hó 25-én intézkedtek az újítónak járó jutalom kifizetése iránt. Erről sajnos a ládákban levő üvegtáblák nem vettek tudomást és a javaslat beadása óta eltelt 16 hónap alatt rendületlenül törtek továbbra is. A kirakodásra váró üvegtáblák a kicsomagolás után, ezután is „darab“-áruként láttak napvilágot, mert az újítást nem is vették gyakorlatba. Kezdeti lépések történtek ugyan azzal, hogy kb. hatízben szállták ki az illetékesek a tett helyére, bemutató is volt, a rajz is elkészült „már“, igéretek hangzottak el, egyszóval minden történt csak az újítás Nyugati p.-u.-on való gyakorlatbavétele nem.

Valami mégis csak történt. A 311.156/1950. számú ügyiratban 1950. VII. 22-én megrendelt és a MÁV Budapesti Igazgatóság területén később elosztott szerkezetekből kapott Alsódabas, Lébéndszentmiklós, Kismaros, Gödöllő stb. állomás. Nyilván, mert ezeken az állomásokon sohasem raknak ki üvegesládákat. Ellenben a Bp. Nyugati p.-u., ahol naponta és vagontételben raknak ki üveget, még véletlenül sem kapott egy fia darabot sem a 16 hónap alatt.

A bürokrácia útvesztőjébe került újítási javaslat tengeri kígyóvá vált, és nem is akármilyen kígyóvá, hanem csörgőkígyóvá, melynek csörgője az üvegesládákban van. Na és a kígyóbűvölők? Azok még nincsnek ládákban, hanem vígan tilinkóznak és nem kesztyűbe dudálnak. Meg kellene tanítani őket.

Téni Ferenc

Ludas Matyi azt üzeni

K. István, Bp. Ezt a témát már többször feldolgoztuk. A rajzötlet sem eredeti.

B. és B. Sándor, Recsk. Az újítások körüli bürokráciával állandóan foglalkozunk. A beküldött ötletek nem jobbak azoknál, mint amiket mi szoktunk kitalálni.

T. Klára, Szombathely. A versike bizony elég kezdetleges, még sokat kell fejlődnie és tanulnia.

R. Gizella, Nyiregyháza. Nem helyes dolog, hogy a Béke és a Dózsa mozikban a jegyváltás körül nem teremtenek rendet. Próbálják meg erre felhívni a mozik vezetőit.

Nem közölhetők: M. László, Bp., H. Gy., Győr, Sch. György, Miskolc, B. Pál őrv. Baja, Sz. Z., Nyergesújfalu.

Előfizetőinkhez!

Április 1-től Budapesten és az ország egész területén a lapterjesztési munkát a posta végzi.

A jövőben a „Ludas Matyi“ kézbesítésével és az előfizetési díjak kiegyenlítésével kapcsolatos ügyben a Posta Központi Hírlapirodája, Budapest, V., József nádor-tér 1., Telefon: 180-850 címhez kell fordulni.

A Ludas Matyira a Posta Központi Hírlapirodájában lehet személyesen, telefonon, vagy levélben megrendelve előfizetni. Az utóbbi két esetben a Posta Központi Hírlapirodája által megküldött csekkel kell az előfizetési díjat befizetni.

Ludas Matyinak panaszolják, Ludas Matyi tolmácsolja

Váradi Ferenc írja nekünk Püspökladányból, hogy Feri fia a mult év szeptemberében a budapesti Úttörővasútnál dolgozott. Azzal tért haza, hogy munkabérét postán utánaküldik. Egy hónap múlva Váradi Ferenc megsürgette a gyerek jogos munkabérét, amire a következő levelet kapta:

„Értesítjük, hogy fia, Váradi Ferenc volt munkavállalónknak augusztus havi zárfizetés címén a mult hó 21-én elküldött 19.20 Ft-on felül még 236.22 Ft jár. A 236.22 Ft-ot tévesen egy Budapesten lakó Váradi Ferencnek küldtük el. Nevezettet felszólítottuk az összeg visszafizetésére és 100 Ft-ot már visszafizetett, míg a további 136.22 visszafizetését a jövő hétre igérte. A visszafizetett 100 Ft-ot, a postaköltség levonásával, a mai napon postán elküldtük, fenti címére, a még járó 136.22 F-ot pedig, amint a budapesti Váradi Ferenc visszafizeti, azonnal el fogjuk küldeni. Budapest, 1950. november 17.... Magyar Államvasutak Széchenyihegyi Hűvösvölgyi Úttörővasút Építésvezetősége. Olvashatatlan aláírások, műsz. tan. ép. vez.“

Ezek után nyilván nem fogja meglepni az olvasót, hogy Váradi Feri fizetésének hiányzó része még mindig nem érkezett meg Püspökladányba. Önként felvetődik a kérdés, vajjon mi köze a püspökladányi Váradi Ferinek a pesti Váradi Feri fizetési készségéhez?

*

Safir Józsefné azt panaszolja, hogy a rádió bemondói olykor kerékbetörik a magyar nyelvet. Legutóbb például a szív küldi szívnek műsorában valaki Kovácséknak ötvenedik házasságuk évfordulójára küldött lemezt.

*

Kiss János kőművesmester Hejőpapiból írja, hogy március elsején elküldte egy újítását az Építőipari Dolgozók Szakszervezetének. Újításának lényege — mint írja — az, hogy egy szobamelegítő csatorna révén egy konyhai takaréktűzhellyel egy-két szomszédos szobát fűteni tud. Újításának sorsáról azóta sem tud semmit. Kiss János csak annyit nyomozott ki eddig, hogy újítási javaslatát a mezőcsáti Járási Bizottság március 2-től 15-ikéig, Miskolcon pedig március 16-tól 29-ig „tanulmányozták“.

*

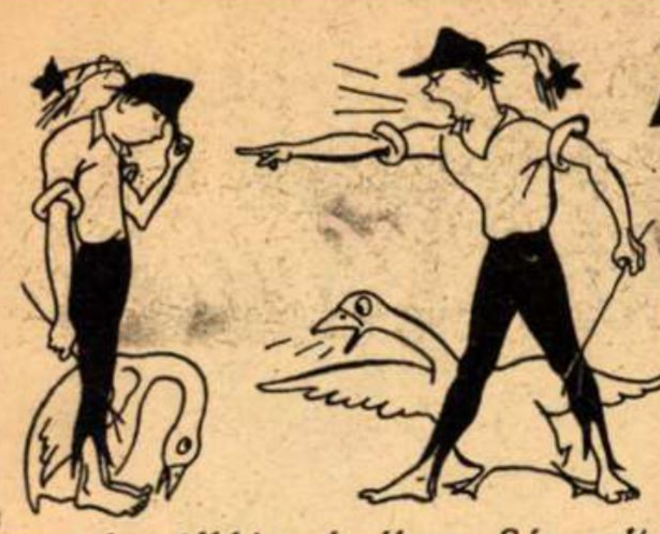
Szabó László elvtárs Szombathelyről írja, hogy nemrégiben a celldömölki állomáson utazott át, és látta, hogy bár az állomás dolgozói szocialista munkaversenyben vannak, a verseny a minőség rovására ment. A csomagszállító targoncák annyira meg voltak rakva, hogy a csomagok le-lepotyogtak róla, s nem egyen a következő targonca kerekei is átmentek.

*

Huszár Károly, a Gyáli-úti Honvéd-kórház polgári alkalmazottja írja, hogy ötéves kisfia után családi pótlék jár neki, amelyet ő és édesanyja felváltva sürget hónapok óta a Fiumei-úton, teljesen eredménytelenül. Megírja, hogy az illetékes osztály vezetője Biró Sándor, akit ezennel mi is megkérünk: nézzen utána Huszár Károly ügyének.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Alkotmány-utca 3.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Budapesti Szikra Nyomda
V., Honvéd-u. 10.
Felelős vezető: Radnóti Károly.

Ludas Matyi önkritikát gyakorol

mert legutóbbi számában „Sós volt a leves?" címmel szatirát közölt egy divatos dalszövegről K. Tóth Lenke tollából, de elmulasztotta ellenőrizni, hogy a csipkelődés tárgyává tett szöveg valóban azonos-e a dal eredeti szövegével. A szerző ugyanis a dal szövegét így idézte:

Sós volt a levesem, szerelmes a kedvesem,
Rám gondolt, mikor éppen sót tett a levesbe,
Rám gondolt, kacagott, elégette a babot,
Ám nékem ízlett, mint a csókja tegnap este.
Kétszer szedtem, mind megettem, ilyen vagyok én!
Sós volt a levesem, megettem, mert van eszem,
Hálából a kedvesem így lesz az enyém . . .

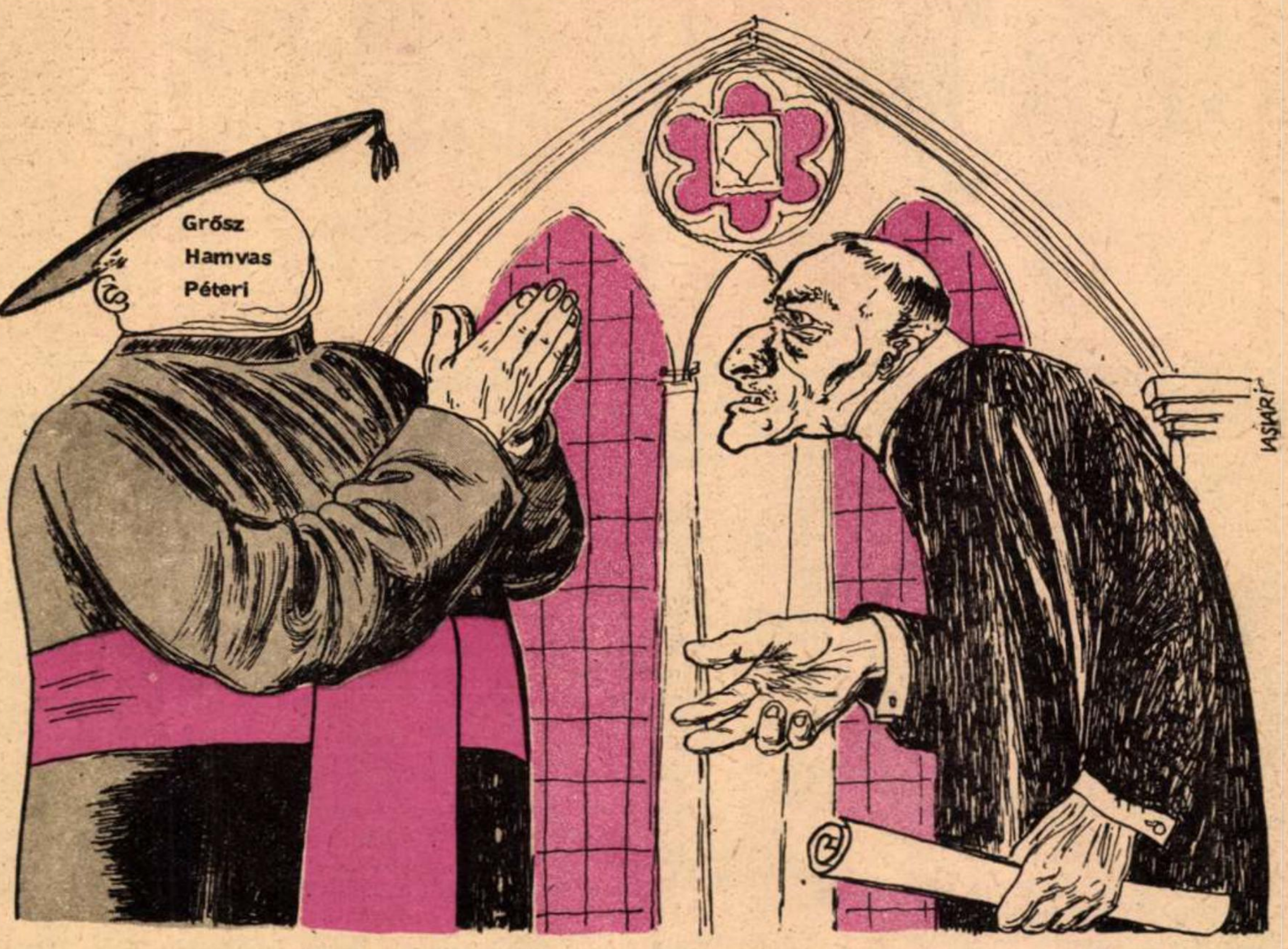
Ezzel szemben a dal hiteles szövege így hangzik:

Sós volt a levesem, szerelmes a kedvesem,
Rám nézett, mikor éppen sót tett a levesbe,
Nézett és kacagott, elégette a babot,
Mégis úgy ízlett, mint a csókja tegnap este.
Csettintettem, újra vettem, magának is tett,
Megízlelte, de nem ette, fülig piros lett,
(Mert) Sós volt a levesem, szerelmes a kedvesem,
Épp ezért jóízűen mégis mind megettem.

Így a dolog másként fest, mert látható, hogy a menyecske nem azért lett szerzőé, mert az megette a sós levest és a kozmás babot, hanem azért, mert a menütől eltekintve is szerelmes volt belé. Ezt a szöveget nem is tettük volna gúny tárgyává, mert szívügyekben Ludas Matyi sem ismer tréfát.

És ha az önkritikánál tartunk, Ludas Matyi elismeri bűnösségét abban is, hogy a legutóbbi fejlécről lemaradt. Mentsége, hogy a nyomdász szaktárs nem keltette fel idejében.

Jó falat a püspöknek!

— Két népnevelő van itt a békeívvel, püspök úr!
— Hála az égnek! Végre megszeghetem az állammal kötött megállapodásomat!

Le a bürokráciával!

felkiáltással indítottuk meg néhány hónappal ezt a rovatunkat azzal a céllal, hogy lapunk nyilvánosságával segítsük a harcot mindama rossz ellen, amit egyszóval bürokráciának nevez a köznyelv. Új rovatunk már az első hetek alatt népszerű lett s azóta is garmadával kapjuk a leveleket minden héten, bennük sokszor csak egyéni jelentőségű panaszokkal, de sokszor országos, nemzetgazdasági jelentőségű hibák feltárásával. Az eltelt néhány hónap tapasztalatai alapján megállapíthatjuk, hogy ez a rovatunk jó segítséget nyujt a bürokrácia elleni harcban, s nem eredmény nélkül végzi hivatását. Úgy látjuk, hogy ez az eredmény háromféle:

1. Cikkünk nyomán „illetékesek" körülnéznek portájukon és kiküszöbölik a szóvátett hibákat.

2. A hibákat nemcsak kiküszöbölik, de ennek megtörténtéről és az elintézés módjáról levélileg is értesítik lapunkat.

3. Joggal, vagy jog nélkül áthárítják a felelősséget egy másik hivatalra, vagy intézményre, amely — szerintük — a szóbanforgó ügyben ludas.

Lapunk 11. számában például közöltük Zsiga János hajókovács levelét. Zsiga János 1946-ban alkalmaztatási kérvényt adott be a MÁVAUT-hoz. Idén, tehát öt évvel később megbírságolták húsz forintra, mert az öt évvel ezelőtti kérvényre nem tett okmánybélyeget. Ezzel az üggyel kapcsolatban most a MÁVAUT közli velünk, hogy 1946-ban ő még nem volt önálló vállalat, hanem a Magyar Államvasutak egyik főosztálya. Az illetéklerovás elmulasztása miatt a MÁV Központi Segédhivatala nyilván felvette a hivatalos leletet, s azt az illetékes pénzügyi hatóságoknak küldötte meg. A MÁVAUT közlése szerint tehát ezügyben nem őt terheli a mulasztás, hanem vagy a MÁV Központi Segédhivatalát, vagy az illetékes pénzügyi hatóságot, amely az illetékfizetési meghagyás kibocsátásával késlekedett.

Március 22-én megjelent számunkban közöltük Krause Éva tanuló esetét, aki szemében egy tintaceruza letörött hegyével félnapig vándorolt, míg végre szeméből a ceruzavéget kivették. Most 3406/4968. szám alatt dr. Danzinger László központi igazgató arról értesít bennünket, hogy a szóbanforgó cikk azon része, amely szerint Krause Évát továbbküldték az OTI-ba, annak is a volt MÁV kórházába — téves. Az OTI-nak nem volt és ma sincs MÁV kórháza. Krause Éva ügyében a Főváros Tanácsa kezelésében lévő szakrendelő intézetek egyikét sem terheli felelősség.

Mi ezt a két helyreigazítást a rend kedvéért közreadjuk, de megjegyezzük: Zsiga Jánost mégiscsak öt év után bírságolták meg húsz forintra, és Krause Éva szeméből a ceruzahegy mégiscsak hosszas tortúra után távozott el. Hogy azok jelentkeztek helyreigazítással, akik ezekben az ügyekben nem érzik magukat felelősöknek s nem azok, akikre a dolog tartozik, azon nem csodálkozunk. Szívesen beérjük azzal is, ha minden jelentkezés mellőzésével okulnak a hibákon és munkájukat megjavítják.

Füstbe ment traktor

— Mit csodálkozik szaki? Ez a traktor készülhetett volna el, ha maga takarékoskodik a fűtőanyaggal.

Gádor Béla: Füles levele

Ne vegyétek rossznéven, ha sok és fontos munkátokban megzavarlak Benneteket. Elég ritkán szoktam megszólalni, hiszen csak egy tízhónapos kiskutya vagyok. Még ugatni is alig-alig ugatok, azt is csak nagyon halkan, mert tudom, hogy a lakásban a falak vékonyak. Gondolhatjátok, hogy fontos mondanivalóm van, ha mégis tollat fogtam.

Tegnap estefelé, úgy hatóratájban, szokásunk szerint sétálni mentünk. Kellemes, csendes, enyhe idő volt. Amint áthaladunk a Rózsák terén, Gazdám, aki nem olyan fürge, mint én, mert tízhónapos már régen elmúlt, leereszkedett pihenni egy padra. Engem rövid pórázra fogva maga mellett tartott, tehát én is lehasaltam és nézelődtünk. A tér teljesen néptelen volt és kihalt, csak egy öreg néni tartott a templom felé és messze tőlünk, a tér másik oldalán labdázott két gyerek. Egyszercsak a hátunk mögül ránkdörrent egy hang:

— Tessék kérem továbbmenni! Kutyával a téren tartózkodni tilos!

— Hogy-hogy? — kérdi a Gazdám és látom, hogy az arca rángatózni kezd, pedig az nem tesz jót neki. Gyorsan felugrottam, hogy továbbhúzzam, de Gazdám nem hagyta magát, szóváltásba elegyedett a csősszel. A beszélgetésből kiderült, hogy Gazdámnak, ha én vele vagyok, nem szabad megállania a téren, csak áthaladni. Nem szabad, vagyishogy tilos! Megtudtuk továbbá azt is, hogy a kutyát, vagyis engem, még szájkosárral sem szabad elengedni, hogy egy kicsit kifutkossam magamat. Megmondom őszintén, erre már én is felháborodtam, pedig jobbak az idegeim, mint a Gazdáméi. Miért nem szabad nekem szájkosárral szaladgálnom, amikor szájkosár nélkül sem harapok meg senkit? Semmi kedvem hozzá, kapok én ennivalót, a Gazdám mindennap újságpapirban hozza nekem a csontot, krumplit, meg mindenféle finom maradékot. És miért kell szegény Gazdámnak, ha vele vagyok, kizárólag a villanyos pótkocsijának első perronján utazni? A multkor emiatt nem tudtunk kimenni a Zugligetbe, mert a 81-esen nincs pótkocsi. És a Farkasrétre sem tudunk menni, mert ott sincs pótkocsi. És 9-esen sem tudunk közlekedni és áramvonalas kocsin sem tudunk közlekedni, mert ott sincs pótkocsi. És ha HÉV-vel utazunk, ott is perronon megyünk, ahol rámtaposnak, mindenkinek terhére vagyok, holott benn a pad alatt szép csendesen meghúzódhatnék. És nem kiabálnának édes Gazdámmal, hogy vigye arrébb azt a dögöt, miért tart kutyát, miért nincs gyereke! Hát tehetünk mi arról, hogy nincs gyerekünk? Az Almássy-téren lakik egy barátom — Szuszinak hívják — ott három gyerek is van a családban, a gazdája postás, mégis tartják a Szuszit. És kérem, az én hibám az, hogy megszülettem? Már többször hallottam, hogyan hozták össze a papámat és a mamámat, napokig tárgyaltak róla, míg végre létrejöttem én. Akartam én ezt, forsziroztam én ezt? De ha már itt vagyok, miért nem hagynak élni?

Azt mondják: nem hajtok hasznot. Bocsánatot kérek. Ugyanezek a rendeletek vonatkoznak a házőrzőkre, vakvezetőkre, rendőrkutyákra is. Egyébként én vadászkutya vagyok, csak nem gyakorolom a mesterségemet. Én lennék a legboldogabb, ha meglátnék a Rákóczi-úton egy nyulat. Gazdám nem jár vadászni, nem olyan ember. Nincs puskája, csak írógépje van. Mit tegyek? Ha meglátok az utcán egy verebet, menten rávetem magam, de elrepül. Nincs lelőve. Hát erről is én tehetek?

Ami pedig a hasznosságot illeti, hát igenis hasznos vagyok. Sokszor látom például, hogy Gazdám felveszi a telefonkagylót, beszél, kiabál, egészen vörös lesz az a drága szép arca, aztán levágja a kagylót, az öklét rázza, magába roskad. Ilyenkor odateszem a fejemet az ölébe, vigyorgok, pofákat vágok, mindent megteszek, hogy megvigasztaljam. Reggel, amikor felkel, rendszerint rosszkedvű. Krákog, köpköd, gyomorégése van a sok nikotintól. De én mindig ott járok a sarkában, simogatom, becézem, megnyalom a papucsos lábát, hogy lássa, mennyire együtt érzek vele. Egyszóval, szeretetet adok neki, amire nagy szüksége van neki is, a többi Embernek is, akiknek továbbadja azt, amit tőlem kapott.

De bocsássanak meg, mindjárt hat óra és nekünk sétálnunk kell. Szegény jó Gazdám sápadt, sovány, beteges. Ha én nem forsziroznám a sétát, talán sosem menne a levegőre. Már látom, hogy tapogatja a halántékát, úgylátszik, megint migrénje lesz.

Mégegyszer bocsánatot kérek a zavarásért és maradtam

hű kutyájuk
Füles.

Ludas Matyi A BÁBOLNAI ÁLLAMI GAZDASÁGBAN

EGY RÉGI LÓ

Bábolna és ló: ez a két fogalom összenőtt. Ha az ember a Bábolna nevet hallja, kosorrú lipicaiakat és homorúprofilú arabs telivéreket lát lelki szemeivel és lópaták dobrokolnak a lelki fülébe.

Gyönyörű sírkő áll a bábolnai állami gazdaság udvarán, a boldogult úri világban (azért boldogult úrivilág, mert akkor csak az úri világ boldogult) emelték a grófok. A felirata ez: OBOJÁN. APJA: OBOJÁN. ANYJA: MANACHIE. SZÜL. 1880 TELL EL KELACHBAN SYRIÁBAN. VÁSÁROLTATOTT 1885-BEN 6000 FRANKÉRT. TÖRZSMÉN VOLT 25 ÉVIG. SZÁRMAZOTT UTÁNA 312 CSIKÓ. (Háromszáztizenkettő. *A szerk.*) EBBŐL 112 ORSZÁGOS FEDEZŐMÉN, 56 ANYAKANCA. KIMULT 1910-BEN.

Ezt a pazar síremléket állították a gróf urak a különben náluk jóval tiszteletreméltóbb apalónak, amikor a birtokaikon dolgozó élő emberektől még a kenyeret is sajnálták.

Azért tellett többek között lósíremlékre is.

BÁBOLNA IGAZI ARCA

Juhász Istvánnal, az igazgató első helyettesével és Buzdor István versenyfelelőssel beszélgetünk.

— Egy kis tévedés van itt — magyarázzák mindketten egyhangúlag. — Azt hiszik az emberek, hogy Bábolnán nincs is más, csak ló. Pedig hatalmas és sokágú mezőgazdasági nagyüzem ez, közel tizenegyezer holdon, hét üzemegységgel, ezerkétszáz dolgozóval. Igaz, hogy itt van az ország arabstenyészete, másutt nincs is ilyen. De a szarvasmarha- meg a sertéstenyésztés se kutya! A növénytermelésről nem is beszélve!

Vigyázzunk tehát, nehogy abba a hibába essünk, hogy nem látjuk meg a fától az erdőt, illetve a lótól Bábolnát.

LÓTAN

De azért mégiscsak igen hangsúlyos dolog itt a lótenyésztés. Kilencszáz jóegynéhány lovuk van; ha felállítanák őket libasorban a pesti Rákóczi-úton, tán el se férnének. Szemerényi Lajos lótenyésztési előadó előadja, hogy a bábolnai lótenyésztés főcélja megfelelő apaállatok kitenyésztése, különös tekintettel a minőségre, a kétéves állattenyésztési terv előírásai alapján. Bábolnán máris elérték a terv előirányzatát.

Mielőtt szétnézünk a lovak között, azoknak az olvasóknak, akik véletlenül nem hivatásos lótenyésztők, elárulom, hogy vannak hidegvérű és melegvérű lovak. (Ez a ló temperamentumát jelzi.) Melegvérű például az arabs, hidegvérű a belga, a holland, a dán, a nagytestű söröslovak és igáslovak. A lipicai az univerzális lózseni. Kocsit húz, de ha kifogják az igából, mindjárt lehet vele versenyezni. „Incitato" például nappal kocsit húz, este a vendégeknek mutatja be a spanyol iskolát. Incitato tizenegyéves, ami embernél harmincöt évnek felel meg. (A harminc éves ló az már hetven éves öregembernek számít.) Amellett ezek a lipicaiak nem csiklandósak, mint az arabsok. Az itt tenyésztett magyar félvérek is egyesítik több fajta előnyeit.

De mi van, ha a ló csiklandós?

Buzdor meséli, hogy amikor odakerült hozzájuk az új Siglavy-Bagdadi arabs, fogadásokat kötöttek, hogy melyiküket vágja először a falhoz. Buzdor nyert, mert őt vágta le a nyeregből egy csomó régi fotel közé.

— No, mit kaphatott az a Siglavy-Bagdadi! — rémüldözünk.

— Semmit. Nem verjük az állatot. Az ilyen fenyítés úgyis hiábavaló volna, nem tudná, miért kapta. Kényes jószág a ló. Sok lóval az a baj, hogy fiatalkorában elráncigálják a száját, elveszti az érzékenységét, keményszájú lesz, „félpofás".

Közben Szegő Gizi rajzolóművésznőnk rajzolja a lovakat. Az emberek körülállják, nézik a lóportrékat és rögtön megmondják, melyik lovat ábrázolja a rajz. Ezen egy kicsit csudálkozunk.

— Semmi ez — legyintenek. — A sertéstanyán a kanász négyszáz kismalac közül, akármelyikre ránéz, megmondja mindjárt, melyik kutricába való..

CSUDÁLATOS LOVAK

Van itt egy pár érdekes ló. Napolitano, a szép huszonhatéves lipicai, ha csicsegnek neki, letérdepel. Itt van Mario, a híres nyugalmazott versenyló, angol telivér, jelenleg tenyésztéren fejti ki képességeit, ezt kereken nyolcvanezer forintért vették.

Azért a lovakon nem könnyű eligazodni.

— Milyen kedves, szelíd állat ez a Siglavy... — rebegjük.

— Igen — felelik udvariasan. — A multkorjában harapta ki egy lipicai szemét.

EMBEREK A LOVAK KÖRÜL

Gunázer Mihály kocsis, élmunkás. Átlagban százharmincöt százalékos a teljesítménye.

— Hogy tudta ezt elérni? — kérdezzük.

Vállat von:

— Jók voltak a lovaim.

Csak csudálkozó tekintetünkre teszi hozzá szerényen:

— És hát... én is megtettem a magamét.

KASZA, SZÜCS, DEÁKI, MEG A CSALÁD

Kasza Ferenc fogatosbrigádvezető is megcsinálja a maga százhúsz százalékát. 39 éves.

— Hat lányom van, meg egy gyerekem — mondja, amikor a családról kérdezzük.

— Lesz ott még vagy tizenhat — mosolyog Szücs István takarmányos.

Kasza komolyan bólint:

— Miért ne... Van most már mire!

Mire Deáki Kálmán bácsi, a nappali őr, megsodorja a hófehér bajszát:

— No, az is nagy dolog... tizenhat gyerek? Nekem csak unokám van tizenhat!

VERSENY

A munkaversenyről és a május elsejei felajánlásokról beszélgetünk. A verseny jól megy, csak... csak... No? Csak az üzemegységek vezetői küldenék be szorgalmasabban a versenyjelentéseiket. Buzdor, a versenyfelelős versenyhíradót szerkeszt százötven példányban, maga sokszorosítja, a sok hófehér ló között még feltűnőbben látszik, hogy a keze könyökig fekete a nyomdafestéktől. Május elsejére tizenöt százalékos takarmánymegtakarítást ajánlottak fel, anélkül persze, hogy a lovak kondiciójának a rovására menne. Hogy lehet azt megcsinálni? Nem titok: Pontos időben adnak enni, tisztán tartják a vályúkat és nem szórják el a takarmányt.

Szabó János, a helyi versenyzászló birtokosa, a kiváló fogatos, csak annyit mond a munkamódszerükről: „Mindent idejében végzünk el és akkor már jó!" Király Kálmán fogatos „csak" száztíz százalékra dolgozik. Miért? — kérdezzük. Egyszerre tízen mondják: „Mert elő van írva, hogy vemhes lovakkal nem szabad többet..."

Hát a növénytermelők? Itt van Renner Emma. 24 éves segédagronómus, de úgy csillog a szeme, mint egy főagronómusnak. Elmondja, hogy a tavaszi munkákban ők, a központi üzemegység, lettek az elsők: mindent határidő előtt vetettek el. Most felajánlották a kukorica négyzetes vetését. A fogatosbrigád vállalta, hogy az óvodához játszóteret készít.

Százötven népnevelő járja Bábolnát. Az emberek minden megmozdulásukban érzik a Párt segítő kezét. A párttagok mindenben elöljárnak.

— Az egyik párttag — meséik — százötven százalékot ért el répaültetésben. Ahogy ezt az eredményt elérte, mindjárt aznap hívta a többi dolgozókat, átadta nekik a munkamódszerét, amely még szinte meg se melegedett a kezén...

IRIMI BÁCSI

Átkocsiztunk a farkaskuti üzemegységbe. Itt van Irimi Lőrinc bácsi, a sertéstenyésztőbrigád élmunkás vezetője.

— Negyvenötben — meséli — csak két kiskutya volt itt, egy szűr, egy üres magtár, meg egy pár malac. Éjjel-nappal jártam a tarlót avval a pár malaccal, mondtam: Keressetek magatoknak! Hát kerestek. Úgy kiszépültek ott a tarlón, hogy no. Októberre már került nekik egy kis krumpli, tuskós kukorica, miegymás. Tizenháromhónapos korukra már százharmincötkilósak voltak átlagba... Múlt az idő, aztán egyszercsak élmunkás lettem.

Amit Lőrinc bácsi nem tud a mangalicáról, a jorkról, a berkről (így mondja), az belefér egy lyukas mogyoróba. Majdnem órahosszat beszélgettünk vele fialásról, etetésről, mindenről, nem lehet megúnni a beszédjét. És ahogy tesz-vesz ottan, látni, hogy még a gondolatát is ellesi minden sertésnek. Ilyen hiba nélkül való ember Lőrinc bácsi? Az.

Persze az hiba, ha az ember a munkamódszerét nem adja át másoknak, nem nevel utánpótlást, de Lőrinc bácsi majd ezen is gondolkozni fog.

EPILÓGUS

Amennyire helyünk megengedte, igyekeztünk megismertetni Bábolnát az olvasóval. Felejtsük el a régi Bábolnát, amelynek neve paralitikus közösgenerálisokat, pezsgőző grófokat és egyéb lovakat jelentett és tanuljuk meg az új Bábolnát, amely ezerkétszáz dolgozó jó munkáját jelenti.

Irimi Lőrinc sertéstenyésztő brigádvezető

— Pszt! Csendesen tessék rajzolni, éppen alvóórájuk van a kicsinyeknek!

Renner Emma agronómus

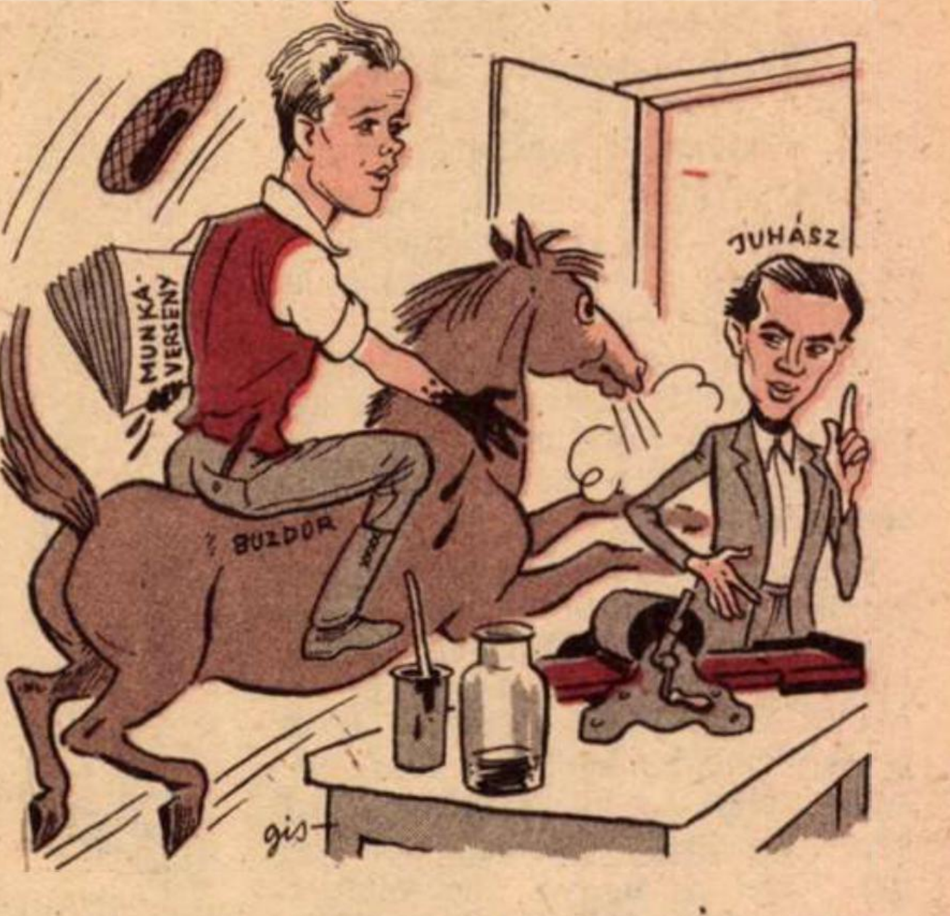

Gunazer Mihály fogatos élmunkás

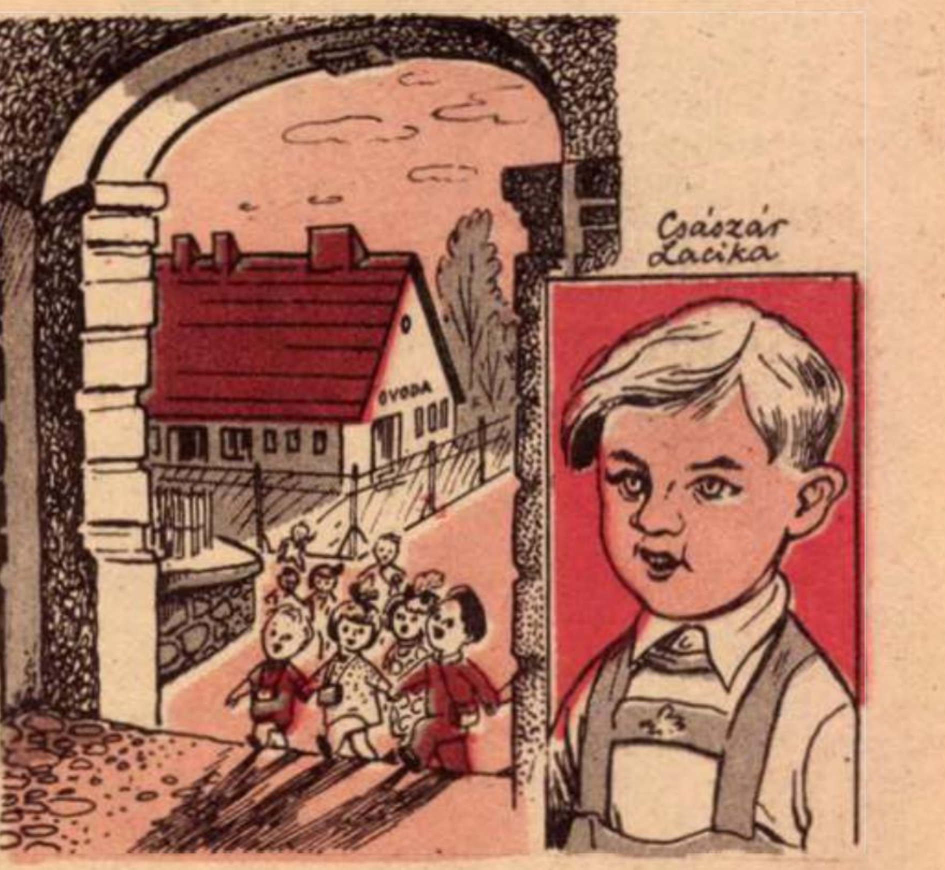

Szemerényi Lajos lótenyésztési előadó egy lipicai lóbabával, illetve pardon, csikóval.

Jövő héten: a CSEPELI GYORSVASÚTNÁL

Buzdor István versenyfelelős és Juhász István személyzeti főnök. Buzdor részben azért ül lovon, mert odarajzoltuk, részben pedig azért, mert lovász volt és különben is hallatlanul gyors ember.

A bábolnai Állami Gazdaság óvodája és Császár Lacika, az óvoda gyöngye.